

Pagrobimai Harderwijk mieste

Harderwijk 1467

Clara

Žiūrėk, kur eini, čiulpikėli!“ - išgirdau iš tolo šaukiant brolių. Giliai atsidususi nubėgau link garsaus balso. 'Ką dabar padarė Johanesas? Bėgdama molu priešais Žemojo tilto vartus pamačiau, kaip Johanesas ginčijasi su lokiu vyru.

Tai tu į mane atsitrenkei, neklaužada!“ - tarė raumeningas vyras mano ‚pasitikinčiam‘ broliui.

O, maniau, kad galėčiau tau padėti su ta sunkia žuvies statine, ji tau turbūt gerokai per sunki, - pašaipiai tarė Johanesas. Nieko nelaukdamas jis pakėlė medinę statinę. Mačiau, kaip jo galva visiškai paraudo, ant kaktos susiformavo prakaito lašai. Jo akyse mačiau, kaip išblėso pasitikėjimo savimi spindesys. Jis numetė statinę ne tik ant akmenuotos žemės, bet ir ant jūreivio piršto! Jis įnirtingai žvelgė į ją, tarsi galėtų suplėšyti. Vaizduotėje net mačiau, kaip iš jo ausų veržiasi garai. „Mano mažasis pirštas!!! Stambus vyras pašoko aukštyn ir žemyn, suspaudęs koją. Iš pykčio jis net spyrė koja į tą pačią statinę.

Mačiau, kaip jis kulniuoja prie brolio su įsiutusiu žvilgsniu akyse: „Ar žinai, ką dar galiu pakelti!“. Jis pakėlė Johanesą ir įmetė jį į Zuiderzės vandenį. Mačiau, kaip jūreivis, įmetęs broį į vandenį, ėjo link manęs. Nusiminęs vyras burbtelėjo į mane: „Ko žiūri, kekše! Stovėjau įsitvėrusi šaknų, kai buvau tikra, kad jis dingo, pamačiau savo broį, besistengiantį išsilaikyti virš vandens; turėjau jį išgelbėti! Taigi puoliau jo link. Jis sugriebė mano ištiestą ranką ir aš padėjau jam išlipti iš vandens. Kai Johanesas grįžo į prieplauką, jis, nežiūrėdamas į mane, išplaukė murmėdamas. Pamačiau ant žemės gulinčią monetą ir nusprendžiau ją pakelti. Įsižiūrėjęs į ją atidžiau, pamačiau ant žirgo sėdintį riterį su kardų rankose. Pažvelgiau į jūreivį. Jis rausėsi kišenėse ir neramiai žvalgėsi aplinkui, tarsi kažko ieškodamas. Mes užmezgėme akių kontaktą. Mintyse atsidusau, nes monetą paslėpiau palto kišenėje. Paspartinau žingsnį, kad pasivyčiau Johanesą.

Johannesas

Kai su seserimi Klara grįžome namo, vakarienė jau buvo paruošta ir sukrauta į lėkštes. Dar prieš įeidamas į namus pajutau šiek tiek sudegusių bulvių kvapą. Motina nebuvo geriausia kulinarė. Vos tik susėdome prie stalo, mama iškart paklausė, kodėl aš toks šlapias.

Gelbėjau iš vandens nuskendusį vaiką, - pasakiau. Mažas baltas melas, tai turėtų būti įmanoma, tiesa? Bet, žinoma, Klarai vėl teko sugadinti mano „didvyrio akimirką“.

Jį įmetė į vandenį, - sušuko ji pro šalį.

Tėvas ir motina ėmė juoktis, o aš pajutau, kaip man nušvito skruostai.

Valgykime, - pasakiau, trindamas padažą per bulves.

Ar dar kas nors patyrė ką nors nuotykių? Ji nutilo. Tėvas, prieš kažką pasakydamas, suvalgė kelis kąšnius bulvių. Girdėjau, kad šiomis dienomis daug prekiautojų vargina Kuinrės valdovai. Vakar,

kai buvau Vischmarkt'e, man net pasakojo, kad Kornelijaus vertingą silkių krovinį pagrobė tie raguočiai! Jei tai turės įtakos prekybai, turime problemą. Harderwijkas neteks daug svarbių produktų. Neužilgo jų rankose atsidurs visa Hardervijko prekyba!

Tada eikite su jais kovoti, - atsakė motina. Aš vadovausiu!

Klarą ir mane ištiko juokas. Tai tikrai buvo motinos pastaba. Motina visada buvo nusiteikusi nuotykiams ir kai reikėdavo ką nors nuveikti, motina būdavo priekyje.

Tėvas, būdamas ramesnis, papurtė galvą. „Tu negali. Tai per daug pavojinga.

Jie juk neatvyks į Hardervijką, ar ne, tie piratai? Klara stengėsi kalbėti griežtai, bet girdėjau, kad ji įsitempusi.

„Žinoma, kad neatvyks. Tau nereikia nerimauti. Čia esi saugi, Klara, - nuramino ją tėvas.

O jei kas nors atsitiks, aš ateisiu ir tave išgelbėsiu!

...

Clara

Lėtai atsivėrė akys po garsių šūksnių, sklindančių iš apačios. Iš lauko išgirdau, kaip tris kartus suskambo bažnyčios varpas. Buvo trečia valanda ryto. Kodėl žmonės vis dar ginčijosi šią valandą? Žvilgtelėjau į šalia lovos esančią būdelę ir pamačiau, kad mano žiurkėnas Henkas taip pat pabudo. Jis atrodė apstulbęs iš savo mažų karoliukų akių. Jis atrodė žaviai. Henkas buvo žiurkėno, kurį anksčiau turėjo mano mama, proanūkis. Jis taip pat buvo kartu su jais didžiajame nuotykyje. Ta žiurkė taip pat buvo vardu Henkas. Motina niekada nebuvo labai išradinga vardų atžvilgiu. Po Henko palikuonių Pjeto, Kooso, Pjeterio ir Vilemo ji ir šį žiurkėną pakrikštijo Henku. Kartais galėjau džiaugtis, kad mane vadina Klara, o ne Johanna, nors taip buvo daugiausia dėl to, kad tėvas nenorėjo Johannesio ir Johannos.

Henkas sušvilpė ir iškart po to išgirdau dar vieną riksmą iš apačios. Pakilau iš lovos. Norėjau tai ištirti toliau. Kuo tyliau bandžiau nušliaužti laiptais žemyn, bet, kaip visada, pamiršau, kad vidurinis laiptelis girgžda. Stovėjau nejudėdamas, sustingęs iš baimės. Ar tėvas ir motina mane išgirdo? Balsai akimirką nutilo. Sulaikiau širdį, bet vos tik šūksniai tęsėsi, ėmiau ramiai kvėpuoti. Krantas buvo švarus. Ėjau toliau ir pasislėpiau už durų. Išgirdau garsų motinos balsą.

Keisas, tu tikrai turi dabar ką nors daryti! Susidorok su jais, su tais niekšais!

Bet tai pavojinga!“ - šaukė tėvas atgal. Jis kalbėjo tyliau nei mama, bet vis tiek garsiau nei paprastai. Tėvas paprastai būdavo labai uždaras, kas vis dėlto vyksta?

„Na ir kas? Kas svarbiau, tavo žmonių saugumas ar savęs gelbėjimas?

„Bet aš irgi svarbus!

'Tu juk nesi tas geras mero sūnelis iš anksčiau, ar ne? Tai mane nuvilia, Keisai.

„Gera, gerai. Aš ką nors dėl to padarysiu. Akimirką stojo tyla. Ar tikrai turiu eiti ir kovoti su tais...

Po velnių! Pajutau gerklėje šleikštulį. Iš visų jėgų stengiausi jį sustabdyti, bet negalėjau.

Atsikosėjau. Neišgirdau paskutinių motinos žodžių ir širdis ėmė daužytis dar stipriau. Ar jie mane išgirdo? Negalėjau du kartus patikėti likimu ir kuo greičiau nubėgau atgal į viršų. Šį kartą

nepamiršau išvengti vidurinio laiptelio. Laimei, nes manau, kad tėvas ir mama mane išgirdo. Ant laiptų pasigirdo motinos žingsniai; išgirdau, kaip girgžda pakopos. Užsitraukiau antklodę ant galvos prieš pat atsiveriant durims.

Ar tu miegi, Klara?

Negalėjau atsakyti į saldų motinos balsą ir stengiausi kuo ramiau kvėpuoti.

'Gera! miegok, brangioji. Aš tave myliu. Durys užsidarė. Girdėjau, kaip ji nuėjo į Johaneso kambarį ir ten uždavė tą patį klausimą.

Tą naktį ilgai gulėjau apsiverkusi, turėdama apie ką galvoti. Su kuo turi kovoti tėvas? Kodėl jie ginčijasi? Ir pavojinga? Kas yra pavojinga?

Ketvirtą valandą trisdešimt minučių bažnyčios varpas buvo paskutinis, kurį išgirdau, kol ryte mane pažadino Johannesas, triukšmingai įžengęs į mano kambarį. Broliai...

Johannesas

Kitą rytą, kaip ir kiekvieną dieną, su Klara išėjau į kiemą. Ten stovėjo nedidelis aptvaras su Wankeltje, mūsų avinėliu. Aš jį pamaitinau, o Klara jį priglaudė. Daviau jam šiek tiek žolės ir ką tik nuskintų žolelių. Prieš šešis mėnesius radome Wankeltje susipainiojusį virvėse. Jis buvo sužeistas ir nebegalėjo vaikščioti. Parsivežėme jį namo ir nuo to laiko mes su Klara juo labai rūpinomės. Mūsų tėvai iš pradžių dar buvo šiek tiek nepatikliai nusiteikę, bet dabar jie visiškai įtikėjo. Wankeltje tikrai tapo mūsų šeimos dalimi.

Žiūriu į Klarą, kai ji žaidžia su ėriuku. Rytoj vyks alaus šventė, sesute? Ar jau lauki jos?“ - paklausiu jos. Tik būk atsargi, kad per vakarėlį Johaneso šventėje neišgertum per daug alaus, girdėjau, kad ankstesniais metais ten nutiko daug blogų dalykų!“ - atsakė ji. Pasakiau jai, kad nesijaudintų, kad esu suaugęs vaikinąs, kuris moka gerai save kontroliuoti. Ji pratrūko juoktis.

Klara

Kai mudu su Johannesuėjome į mokyklą, jis nenustojo kalbėti apie alaus šventę: Maria Lichtmis. Kasmet sausio 2 d. Harderwijke vyresnieji mūsų mokyklos vaikai kartu vakarienauja ir geria alų. Johannesas vis kartoj: „Negaliu sulaukti viso to skanaus maisto ir gėrimų.

Kai tik atvykome į mokyklą, mūsų jau laukė visa klasė. Ketinome kartu eiti į Brouwerssteeg. Na štai, vos neišėjome be jūsų, - pasakė mūsų mokytoja. Greitai Johannesas ir aš prisijungėme prie grupės. Kuo labiau artėjome prie Brouwerssteeg, tuo geresnė darėsi atmosfera. Visi nekantriai laukė. Buvo eilės stalų, prikrautų blynų, sriubos ir mėsos. Tyliai grojo muzika, ryškiai degė šviesos. Negalėjau patikėti savo akimis. Johannesas iškart nubėgo prie alaus statinių. Bėgau paskui jį purtydamas galvą. Jis iškart atsidūrė eilės priekyje. Triumfuodamas jis atsisuko į mane, laikydamas pilną bokalą alaus. Ne, ačiū, pone, aš negeriu alaus, - pasakiau, kai vyras pasiūlė man bokalą.

Man užteko viso ten buvusio maisto.

Dienai įsibėgėjus, vėl neatpažinau Johaneso. Jis darėsi irzlus ir agresyvus. Klara, prašau, pabandyk! Nebūk tokia nuobodii!! - tarė jis man, laikydamas stiklinę priešais veidą. Tu jau per daug išgėrei, Džonai. Ir aš nenoriu, ar tai taip sunku suprasti? Tu galvoji tik apie save, - atsakiau. Jam tai labai nepatiko. Jis dar kelias sekundes miglotai žiūrėjo į mane ir nugalėtas sukluso.

Buvau šiek tiek sutrikęs, bet nusprendžiau iš to išpešti kuo daugiau naudos. Tik, kąsdama blyną, staiga išgirdau šauksmą. Atpažinau Džono balsą. Atsistočiau ir apsižvalgiau. Tuomet pamačiau, kad Johannesas ginčijasi su mūsų šeimininku! Johannesas šaukė įvairiausius dalykus, kurių daugumos nesupratau. Tai, kas įvyko toliau, mane šokiravo. Johannesas trenkė šeimininkui! Kaip jis galėjo taip pasielgti? Pribėgau prie jo ir sugriebiau už rankos. „Ką tu darai? Kodėl tu niekada negali elgtis normaliai?“ - piktai jam pasakiau. Johannesas puolė į ašaras. Nenorėjau, tikrai nenorėjau, - tarė jis tarp ašarų. Mokytojo ilgai atsiprašinėju: - Labai atsiprašau, mano brolis išgėrė per daug alaus. Esu tikras, kad jis nenorėjo taip pasielgti“. Tada parsivedžiau Johannesą namo, bet tai nebuvo taip paprasta. Jis suklupo ir porą kartų vos nenuugriuvo.

Johannesas

Šeimininkas šleptelėjęs numetė laišką ant stalo priešais mane. 'Tik džiaukis, kad neatsinešiau to nelaimingo paukščio į Kūčias, kitaip seniai būčiau įmetęs jį į tavo iškreiptą puodelį! O smūgis tik pagražintų tavo veidą! Kaltės jausmu žvilgtelėjau į kojas, bijodama pamatyti tikrąjį mokytojos žvilgsnį. Kodėl, po velnių, taip pasielgiau? Jei žmonės apskritai sužinotų, kad trenkiau savo mokytojui, tai būtų katastrofa mano tėvų reputacijai. Dar geriau, kad labiausiai bijojau savo tėvų reakcijos. Ką jie apie tai pagalvotų? Ar jie išvartytų mane iš namų? Per daug klausimų klaidžiojo mano galvoje, pasaulis aplink mane tylėjo net nuo intensyvaus mąstymo.

„AR TU ATKREIPEI DĖMESĮ, BACHŪRAI! Aš čia bandau tau kažką paaiškinti, bet tu sapnuoji! Dabar neturime laiko galvoti apie tavo tikrąją meilę, ypač kai aš čia žiūriu į tave su užrištomis akimis! Su trenksmu mane iš minčių pažadino šaukianti mokytoja. „Atsiprašau, mokytojau! Tikrai galėsime vėliau išgerti arbatos ir pasikalbėti apie mano tikrąją svajonių moterį?“ - nusišypsojau. Bet, deja, mokytojas negalėjo juoktis ir ėmė žiūrėti į mane dar pikčiau nei anksčiau. Jo galva nusidažė ryškiai raudonai. Geriau saugokis, jaunuoli, kitaip artimiausiu metu iš manęs gausi krūvą bausmių! Aš informuosiu tavo tėvus apie tai, kokias išdaigas tu čia drįsti daryti, ir pokalbis tikrai įvyks. Nedrįsk neatlikti šio bausmės darbo, nes kitaip vis tiek turėsi reikalų su žmogumi, kurio niekada nenorėtum pažinti. O dabar eik lauk! Greitai griebiau laišką, kuris gulėjo ant medinio šeimininko stalo. Greitai išėjau iš mokyklos.

Vos žengiau žingsnį Heerweg gatve, pajutau šaltą vėjo gūšį į šiltus skruostus; tarsi žiema įspėtų mano kaltą figūrą, kad pavasaris ilgai netruks, jei ir toliau taip elgsiuosi. Drebulys perbėgo per visą kūną; norėjau pabėgti nuo šalčio. Mano žingsnis paspartėjo dar labiau nei anksčiau. Ėjau namo, kur židinio šiluma buvo tarsi šeimos apkabinimas. Bet ar ta šiluma ten buvo?

Būk panašesnė į savo seserį, - tada į mane šūktelėjo. Bet juk mano vardas buvo ne Klara, ar ne? Aš buvau Johanesas, ar ne? Pats žinojau, kad ne visada protingiausiai elgiuosi, turėjau prie to padirbėti, bet kartais mano mintys tapdavo juodos ir miglotos. Aš negalvojau, todėl tiesiog ėjau šių minčių keliu, kuris mane čia atvedė; keliu, pilnu gailesčio ir skausmo. Mano veiksmų motyvai buvo gana neaiškūs ne tik kitiems, bet ir man pačiam. Apgailestavimas, tai buvo kažkas, ką dažnai jaučiau, bet negalėjau išsakyti tėvams. Pasikalbėti apie tai jie nemokėjo, nes visada buvo Klarai tai, Klarai tai, niekada Džonui. Taigi mano planas buvo parodyti, kad esu to vertas ir kad vis dar galiu daryti gera kitiems. Tas laikas turėjo tik ateiti.

...

Drebėdama iš šalčio, ant šiltų namų grindų padėjau priešais save bausmės darbą. Kaip būtų reagavę mama ir tėtis, pamatę laišką? Kuo labiau artėjau prie kambario, tuo sunkiau darėsi papasakoti, kas nutiko. Staiga mano greitai plakančią širdį sustabdė mamos riksmas iš gretimo kambario. „JOHANAI, AŠ GIRDŽIU, KAD TU ČIA ESI, O DABAR PUODŽIUKAS ATEIK ČIA, NES TAU TEKS PASIAIŠKINTI, JAUNUOLI! O ne, ar jie jau žinojo apie tai? Kaip šeimininkas galėjo taip greitai tai perduoti? Ne, apie tai visiškai negalėjo būti nė kalbos. O gal tai buvo kaimynystė, ar jie pastebėjo mano veiksmus ir iškart perdavė? Nenoromis nuėjau į kambarį, bijodamas, kokių pasekmių šie veiksmai sukels. Kai pakėliau akis, pamačiau priešais mane stovint ne tik nusivylusią motiną, bet ir Klarą. Klarą. Ar ji viską perdavė? Turėjau turėti teisę ir aš parodyti savo požiūrį, bet ne, Klara visada teisi, tiesa? Iš Klaros išgirdau visus dalykus, kuriuos padarei blogai, jaunuoli. Taip tėtis nebegali, man visiškai nusibodo visos šios blogybės. Juk ne aš tave taip auklėjau, ar ne? Ką blogo padariau, kad iš tokio mielo sūnaus išauginau klapčiuką? Ką apie tai pagalvotų tėvas? Ką pagalvos miestas? Džonai, tik pagalvok! Būk toks, koks esi... - manyje kilo pyktis, labiausiai dėl to, kad nujaučiau, jog ji vėl šauks ant manęs tą patį. MAMA, AŠ NESU KLARA, AR TU TO DAR NEŽINAI? Žinau, kad ne visada mąstau kaip ji ir nesu tokia tobula kaip tavo dukra, mama. Bet ar bent kartą gali mane išklaudyti? Aš net nesugebėjau paaiškinti, kaip susiklostė visa ši situacija ir kas tą akimirką sukosi mano galvoje. Tai dalykai, kurių Klara negali paaiškinti. Argi taip sunku nors kartą išklaudyti savo vadinamąjį kvailą sūnų? Žinai, visa tai neturi jokios reikšmės, nes vis tiek neišgirsi, ką sakau. Kaip tėvas, būk savo vaikui didvyris, toks didvyris, koks buvai, kai su laišku atnešei taiką į Hardervijką, ar tai per daug? Mano akyse ėmė kauptis ašaros. Mama i- i- aš tik noriu, kad išklausytum ir žinotum, jog mano vardas yra Džonas. Aš irgi esu tik žmogus. Sūrūs lašai švelniai riedėjo mano šiltais skruostais. Daugiau nebegalėjau to pakęsti. Nieko negalvodamas nubėgau į viršų prie savo lovos. Ten pasislėpiau po paklodėmis. Net mano lova nebūtų nuėmusi

šalčio, kurį tą akimirką jaučiau, galvoje vis kaupėsi sniegas, kol nebegalėjau matyti šviesos.

Clara

Žuvies kvapas pripildė mano šnerves. Skanėstas! Laimei, mama jau buvo baigusi dengti stalą, todėl man nereikėjo padėti. Nuėjau tiesiai prie stalo. Ten jau sėdėjo Johanesas. Vadinasi, jis pagaliau išėjo iš savo kambario. Jo akys buvo raudonos. Tėvas ir motina vis dar buvo piktdžiugiškai nusiteikę. Sutelkiau dėmesį į žuvį, - kad nesuvalgyčiau dar vieno grūdo, kaip praėjusį kartą, - o jie ginčijosi akimis neišsakytais žodžiais. Dėl to pasidarė nemalonu, todėl pažvelgiau į Johanesą ieškodama palaikymo, bet jis nieko nesuprato. Vis dar žiūrėjo į savo lėkštę, nepratardamas nė žodžio. Net jei būtų supratęs, kaip nepatogiai jaučiuosi, galbūt nebūtų man padėjęs. Tada net nebūčiau supykusi. Neturėjau jam įskųsti. Tikiuosi, jis man greitai atleis... Kai sėdėjau ir galvojau apie mūsų pačių ginčą, tėvo ir motinos tylus ginčas virto tokiau, kurį galėjai išgirsti.

Keisas, tas laivas... Tau tikrai reikia kažką daryti. Motina skambėjo piktai.

Mes net nežinome, ar jis tikrai kenksmingas!

'Štai kodėl tu turi jį iširti!

Koks laivas? Ir kas galėtų būti kenksmingas?

Staiga motina nutilo. Tada piktai pažvelgė į tėvą. Jei būtų buvusi katė, būtų iškišusi nagus ir jį apdraskiusi. Jei rytoj nepradėsi tyrimo, aš pati išplauksiu į tą laivą.

Tėvas sutiko. „Gera. Pradėsiu jį rytoj.“

Motina atrodė palengvėjusi, o tai mane nudžiugino, bet vis tiek nervinausi. Kas, po velnių, vyksta? Ar turėčiau nerimauti?

Mes valgėme toliau. Kai visas maistas buvo baigtas, mes su Johanesu nuvalėme stalą, o tėvas ir motina išėjo su stiklinėmis džino.

Johannesas

Bonk, bonk, bonk „Huaagh“. Pabudau nuo trenksmo. *Bonk, bonk, bonk* Nubėgau žemyn su pižama ir visa kita.

Bonk, bonk, bonk

Taip, taip... - atidariau duris ir pamačiau tik asilą su laišku ant nugaros. Laiške buvo parašyta: *Šipperių šeimai*. Mintyse tyliai pagalvojau: „Kodėl toks paslaptingas. Mano tėvų nebuvo namie. 'Gal turėčiau jį parodyti Klarai'. Pakilau į viršų ir nuėjau koridoriumi link Klaros kambario. Atidariau duris ir pamačiau tuščią lovą. Galbūt ji išėjo ir išvažiavo. Grįžau į apačią pasiimti maisto, bet pamačiau Klaros apsiaustą ant pakabos. Ji niekada neišeina į lauką be apsiausto, nes kitaip jai būna „šalta“. Ėjau žingsniuodama. „Kas parašyta laiške? Kur yra Klara?“ „Kodėl prie mano namų šlapinasi asilas?“

Buvau apsisprendusi... Atidarau laišką!

Laiške buvo parašyta:

"Miela šeima Šipperiai,

Mes pagrobėme jūsų dukrą.

Jei norite susigražinti dukrą, turite mums pateikti kregždės slėptuvės su prieskoniais žemėlapi.

Linkėjimai,

Kuinrės valdovai

Pirmoji mano reakcija buvo apstulbimas. Klarą pagrobė? Mano sesuo? Klara buvo tokia tvirta, ji nebūtų leidusi, kad ją tiesiog pagrobtų. Gal ji buvo sumušta? Kvėpuoti staiga pasidarė labai sunku. Nebuvo laiko gaišti. Turėjau eiti dabar!

Klara

Tolumoje išgirdau paukščių giesmes. Lėtai atmerčiau akis. Ryškūs šviesos spinduliai privertė mano galvą imti ūžti. Medinės grindys, ant kurių gulėjau, švelniai kilstelėjo mane pirmyn ir atgal. Bandžiau atsisėsti, bet sustingau pusiaukelėje dėl mane užplūdusios pykinimo bangos. Po kelių sekundžių atsisėdau ir pabandžiau apžvelgti aplinką. Pažvelgęs į kairę pamačiau porą ilgų kojų. Nusiramink, mes turime visą laiką, - sarkastiškai nuskambėjo virš manęs. Kiek tik kūnas leido, atsistočiau. Priešais mane stovėjo aukštas berniukas rudomis garbanomis. Kai pažvelgiau į jį, pirmas dalykas, kurį pastebėjau, buvo jo kreiva nosis. Ji, matyt, buvo lūžusi, bet nelabai gražiai užgijo. Visa tai užtruko berniukui šiek tiek per ilgai ir, kol supratau, vėl atsiklaupiau ant kelių su deginančiu jausmu ant skruosto. Jis man trenkė. Viduje mane ėmė pyktis, KAIP jis drįso! Greitai vėl atsistočiau, pasiruošusi smogti jam atgal. Bet vos mano ranka palietė jo skruostą, pamačiau jo laukiantį žvilgsnį į šalia mūsų stovintį didžiulį vyrą. Vyras pritariamai linktelėjo berniukui, o paskui praėjo pro mus, per trapą vedamas jį iš laivo. Truputį sumirksėjau, keistai, perėjo man per galvą.

Maždaug po dešimties minučiųėjimo nuo valties priėjome didelį dvarą. Grupė vyrų, kuriemsėjau iš paskos, po vienąjėjo į pastatą. Nustebęs apsižvalgiau aplink save. Neįsivaizdavau, ką daryti. Už manęs stovėjęs berniukas, tas su kreiva nosimi, atsikvėpdamas stuktėlėjo man į nugarą. Skubėjimas nėra tavo stiprioji pusė, ar ne? Greitai įėjau į namą už vyrų, koks kvailys, pagalvojau vartydama akis. Vos peržengus slenkstį mano akys užkliuvo už logotipo ant durų. Staigiai nustočiau eiti ir plačiai atmerktomis akimis pažvelgiau į logotipą. Jį jau buvau matęs anksčiau... Kai mokytojas mokykloje pasakojo apie Kuinre valdovus, jis rodė lygiai tokį patį logotipą. Pajutau, kaip berniukas stumtelėjo mane į namą, viduje susiraukęs. Suklupęs per slenkstį bandžiau susitvarkyti

mintis. Kuinrės valdovai... Aš gerai susipainiojau....

Johannesas

Žinojau, kad neturiu laiko veltui, bet kur turėčiau eiti? Nusprendžiau eiti į Zuiderzės prieplauką. Galbūt ten rasiu valtį, su kuria galėčiau plaukti ieškoti Klaros. Bet... aš negalėjau vairuoti valtės vienas, man reikėjo įgulos. Tada ieškočiau samdinių. Ėjau maža, siaura alėja link triukšmingo baro, į kurį man niekada nebuvo leista eiti.

Įžengiau kupinas pasididžiavimo ir sušukau: „Kas nori leistis į nepamirštamą kelionę su manimi, didžiuoju Džonu!“.

Kažkas atsakė: „Už kokią kainą?“

Supanikavau, kodėl turėčiau mokėti už ištikimą įgulą?

Pasakiau: „2 guldenai už žmogų!“

Visi iš manęs pasijuokė. 'Turėčiau padidinti savo pasiūlymą, nes tai tik pusė to, ką paprastai darbininkas uždirba per dieną.

Aš pakelsiu savo pasiūlymą iki 100 guldenų už žmogų!

Visi puolė prie manęs ir ėmė mane kelti aukštyn, tarsi būčiau jų kančių gelbėtojas! Buvau laimingas, kol supratau, kaip aš kada nors gausiu 100 guldenų už vieną įgulos narį?

Vienas iš samdinių vis dar murmėjo. Jis nenorėjo taip ilgai būti toli nuo namų, bet aš pagalvojau ir galėjau pasakyti tik viena: - Laive yra alaus!

Palikau įgulą laukti prie laivo ir nubėgau namo pasiimti pinigų iš tėvų seifo, bet kur raktas?

Karštingai galvojau ir tada prisiminiau. Motina visada laikė raktą tėvo mažame rašomajame stale. Ieškojau rakto ir atidariau seifą. Greitai paėmiau ... auksinių monetų įgulai ir ... monetų tonai alaus, kurią buvau pažadėjęs.

Paėmęs pinigus, nubėgau prie laivo, kurį pasiskolinau be leidimo - žinoma, turėjau rimtą priežastį - ir pasisveikinau su įgula. Bet kai atidaviau pinigus, jie pabėgo! Kodėl! Dar labiau supanikavau ir pagalvojau. Ar dabar turėčiau ieškoti naujos įgulos, ar plaukti pats?

Kurį laiką pasivaikščiojęs, pastebėjau mažą laivelį be įgulos. Pinigų jau buvau išleidęs pakankamai, todėl padariau išvadą, kad laivą pasiskolinau laikinai ir be ceremonijų. Kapitonas tam neprieštarautų.

Klara

Jau buvo beveik vakaras. Sekundės bėgo siaubingai lėtai. Kiek laiko man reikės čia pasilikti?

Staiga prie manęs priėjo berniukas, berniukas kreiva nosimi, kuris mane anksčiau buvo paėmęs.

Jis rankoje laikė lėkštę su purvinais glitėsiais. Jis pastatė lėkštę priešais mane. Berniukas atsirėmė

į sieną ir pažvelgė į mane. Pažvelgiau į maistą, atrodė, kad jame yra supuvusios žuvies. Maistas siaubingai smirdėjo, turėjau susilaikyti, kad neužspringčiau. Ar šis kvailas vaikinys tikėjosi, kad valgysiu šį bjaurų maistą? Ko nori?“ - paklausiau. Berniukas nieko neatsakė ir vis dar žiūrėjo į mane tuo pačiu kvailu žvilgsniu. 'Ar tu tikiesi, kad aš valgysiu šį šlamštą? Jis nusišypsojo ir priėjo arčiau, mano širdis ėmė plakti greičiau. Nelaiminga mergaitė, tai viskas, ką gausi. Ar man paimti dar kartą? Pažvelgiau į jį, iš arti mačiau, kad ant jo veido buvo keli randai. Jis atrodė maždaug mano amžiaus. Berniukas turėjo galias rudas akis. Turėjau ką nors sugalvoti, kad nukreipčiau jo dėmesį ir atitraukčiau jį nuo manęs. Man kilo mintis ir pasidarė bjauru, jei apskritai apie tai pagalvojau. Giliai įkvėpiau ir pasakiau: - Tu esi gana mielas berniukui su kreiva nosimi. Iš pradžių jis pažvelgė į mane apstulbęs ir ėmė nepatogiai žvalgytis į šalį. Kai jis nusuko žvilgsnį, turėjau progą pabandyti pabėgti. Pastūmiau berniuką į šalį ir nubėgau prie durų, tikėdamasis pabėgti. Bandžiau atidaryti duris, bet jos neatsidarė. O ne, tai nėra gerai! Stūmiau, spardžiau ir traukiau duris. Nieko, durys buvo užrakintos. Berniukas, kurį buvau pastūmęs, atsistojo ir sugriebė mane už rankos. Jis stipriai pastūmė mane atgal ir stipriai trenkė į žemę. AUČ, SKAUDA, KVAILAS VAIKE! Jis nusijuokė ir ilgai žiūrėjo į mane: 'Manau, kad nevalgysi, bet nemanyk, kad kitą kartą atnešiu ką nors valgyti. Mano kantrybė netruks amžinai, jei neklausysi, teks tiesiog kentėti'. Berniukas pakėlė lėkštelę ir numetė purviną gumulą ant grindų. Jis nuėjo šypsodamasis. Vėl likau vienas, gilioje kambario tamsoje. Ėmiau verkti ir ašaros riedėjo skruostais. Mane pagrobė ir neturiu maisto. Ką turėčiau daryti, kad išsivaduočiau iš šios gaujos?

Duco

Tai ne taip, tai ne taip, tai ne taip, tai ne taip. Priverčiau save nuolat tai kartoti mintyse. Taip nėra, taip nėra, taip nėra, - galvojau mintyse, kai atidariau valgomojo duris. Taip nėra, taip nėra, taip nėra, - persekiojo mano mintis. Tuo tarpu pamačiau, kad tėvas atsistojo irėjo link manęs. Mano tėvas. Visos operacijos sumanytojas. Kuinrės valdovų bosas. Niekas už jį nebuvo protingesnis, stipresnis ar geresnis. Bent jau... jis pats taip manė. Taip nebūna... - Dar nespėjus suvokti, ištariu tai garsiai. Pamačiau, kaip ant tėvo kaktos atsirado raukšlė. „Kas ne taip? Viskas, tikėkimės, praėjo gerai, ar tu negali net vaikui atnešti maisto? Prie stalo sėdintys vyrai ėmė juoktis. Taigi taip jis visada elgdavosi, nuvertindamas mane kaip kvailą berniuką, tyčiodamasis iš manęs. Giliai širdyje žinojau, kad jis manimi piktinosi, nebuvau toks sūnus, kokio jis norėjo. Nepakankamai stiprus, nepakankamai drąsus, nepakankamai geras taigi. Taip, man buvo gerai. Švelniai atsikvėpiau. Tėvas žengė du didelius žingsnius ir atsistojo tiesiai priešais mane. Elgiesi keistai, ar kas nors ne taip?“ - paklausė jis abejojančiu balsu. Nieko, - atsakiau susierzinęs, - tiesiog pavargau, manau. Kvailas vaikas, - iš niekur nieko per valgomąjį sušuko mano tėvas. Koks tu silpnavalis, niekada neturėtum pasiduoti spąstams. Jo galva nusidažė raudonai. 'Eik į savo kambarį, šįvakar man daugiau nereikia matyti tavo veido!

...

Taip baigėsi mano diena devynis kartus iš dešimties. Be maisto, uždaryta savo kambaryje. Ne tiesiogine prasme, durys atrakintos, bet kai paskutinį kartą bandžiau išsprūsti... Per nugarą perbėgo šiurpas. Mano kambarys nebuvo toks didelis. Vos užteko vietos siaurai lovai, spintai ir nedideliam rašomajam stalui. Vos užvėrusi už savęs kambario duris, pamačiau, kad mano lova nebuvo paklota. Atsikvėpiau, džiaugdamasis, kad tėvas to nematė, nes būtų turėjęs dar vieną priežastį ant manęs rėkti. Atsisėdau ant nepaklotos lovos ir įsistebeilijau į lubas. Tačiau visą laiką galvoje šmėkščiojo tik viena mintis, kuria bandžiau save įtikinti: „Tai ne taip... Man ji nepatinka...”

Johannesas

Jau kelias valandas plaukiau jūroje. Buvo beveik neįmanoma pačiam valdyti laivą Zuiderzėje. Buvau iki kaulų įmirkęs nuo per dieną slenkančių bangų. Girgždantis medis skambėjo taip, tarsi laivas bet kurią akimirką galėtų subyrėti. Netrukus nuskėsiu! Bet... dariau tai dėl savo sesers Klaros. Turėjau ją išgelbėti, kad ir kas nutiktų. Todėl toliau veržiausi į priekį, kad mažasis laivelis saugiai išliptų į krantą.

Clara

Atvėriau akis ir apsidairiau aplinkui. Miegojau siaubingai, buvo labai šalta. Apsižvalgiau ir išsigandau. Buvau visai ne savo kambaryje! Buvau uždaryta šaltame kambaryje. Pabandžiau atidaryti duris. Nepavyko, durys buvo užrakintos. Staiga prisiminiau viską, kas nutiko. Buvau nuvežtas į Kuinrės valdovams priklausančią dvarą. Ten dabar buvau... įkalintas ir alkanas. Buvau įžeidęs kapitono sūnų, verkiau visą naktį ir vos sumirksėjau. Piratai pabusdavo vienas po kito, kai pakildavo saulė. Galbūt galėčiau įtikinti vieną iš piratų atnešti man maisto? Išmečiau šią mintį iš galvos. Visi piratai yra beširdžiai ir niekada neduotų man maisto. Jie šaltai pasijuoktų iš manęs ir priverstų dar labiau kentėti, jei prašyčiau jų maisto.

...

Dabar jau buvo beveik vidurdienis, o mano alkis buvo toks didelis, kad bet kurią akimirką galėjau nualpti. Visą dieną buvau uždarytas, kada gi jie atneš man maisto? Kai kurie piratai priėjo su vis tuo pačiu klausimu: „Ką žinai apie slaptąjį žemėlapi? Kiekvieną kartą iš manęs jie sulaukdavo to paties atsakymo: „Nežinau, apie ką jūs kalbate. Nieko nežinau apie slaptą žemėlapi“. Galiausiai jie liovėsi manęs klausinėti ir daugiau niekas pas mane nebeateidavo. Tą dieną man niekas neatnešė maisto. Kas kelias valandas mano mažoji žiurkė Henkas eidavo vogti maisto iš piratų. Henkas savo mažu kūneliu negalėjo daug paimti, bet bent jau to užteko, kad šiek tiek numalšintų alkį. Tikėkimės, kad anksčiau ar vėliau kas nors ateis ir atneš man maisto, mes su Henku negalėjome ilgai taip išsilaikyti.

Duco

Gulėjau ant lovos ir žiūrėjau į lubas. Šiandiena buvo siaubinga. Dar niekada gyvenime nebuvau

patyręs tokios blogos dienos. Buvau sugadinęs visus darbus, numetęs daiktus, atsitrenkęs į sienas ir kitais būdais sugadinęs darbus. Visą laiką galvojau apie mergaitę. Kaip galėjau būti toks kvailas ir pamilti merginą, kurią pažinojau tik vieną dieną? Taip pat nemanau, kad jai labai patinku dėl to, kas nutiko aną dieną. Jai tikriausiai nedavė jokio maisto ir davė miegoti lediniame šaltyje. Giliai įkvėpiau ir beveik automatiškai kojos nunešė mane ten, kur buvo mergina. Buvau atnešęs mergaitei antklodę ir šiek tiek maisto. Pasiekiau ją, ji žiūrėjo pro langą į žvaigždžių pilną dangų. Žiūrėdama į žvaigždes ji atrodė tokia meili. Iškart pajutau kaltę, nes tėvo planai šiai mergaitei buvo žiaurūs. Atsargiai ėjau link jos, nes nenorėjau jos išgąsdinti. Mergaitė atsisuko ir pažvelgė į mane negyva veido išraiška. Mano širdis ėmė plakti greičiau, o aš užsikirtau kaip pamišęs. Aš... aš... aš... aš... aš atnešiau tau drabužių ir šiek tiek maisto. Mergina akimirką žiūrėjo į mane apstulbusi, bet paskui nusišypsojo. Kai padaviau jai lėkštę, ji iškart ėmė valgyti ir, atrodė, beveik pamiršo, kad aš ten buvau. Atsisėdau šalia jos. Sėdėdamas šalia jos jaučiausi saugus ir šiltas. Koks tavo vardas? - paklausiau. Ji dvejojo, ar pasakyti man savo vardą. Galiausiai atsakė: - Mano vardas Klara, dėkoju, kad atėjote atnešti man maisto ir antklodę. O koks tavo vardas, piratų berniuk? Aš esu Duko.“ - „Aš esu Duko.“ Galiausiai ji atsigręžė nuo dangaus ir dėkingai pažvelgė į mane. Pažvelgiau pro langą į dangų. Sustingau, kai pamačiau, kad jau sutemo. Tėvas buvo liepęs man būti su juo iki sutemų. Jis norėjo su manimi pasikalbėti apie tai, kaip klostosi reikalai su mergaite. Akimirksniu atsistoju ir išėjau. Klara vėl liko viena, o eidamas pajutau, kaip ji mane nužvelgė. Buvo skaudu palikti ją vieną. Kodėl visada jaučiausi toks šiltas viduje, kai buvau su ja? Negalėjau jos mėgti... Tiesiog negalėjau. ...

„Iš kur tu vėl atėjai? Tėvas laukė prie savo kambario durų. Tėvas pamanė, kad per ilgai nebuvo namie, ir man dar nespėjus susivokti, gavau smūgį į veidą.

Clara

Išgirdau beldimą į duris. Į vidų įėjo Duko. Labai blogai miegojau ant šiaudų maišo. Jis turėjo dubenėlį gorte košės ir medinį puodelį. Duco atrodė prastai. Jam buvo prakirsta akis, ant rankos - didelis įbrėžimas, jis šiek tiek šlubavo. Paklausiau, kas atsitiko. Mane sumušė tėvas už tai, kad per ilgai buvau su tavimi. Kodėl tai apskritai yra problema? Tėvas mano, kad aš nepakankamai sunkiai dirbu, juk turiu viską valyti, bet tokiam dideliame dvare, kur viskas dulkėta ir pilna voratinklių, kaip aš apskritai galiu tai daryti? Čia su manimi blogai elgiamasi už viską, ką darau. Man pavesta palaikyti čia švarą, bet niekam tai nerūpi, todėl turiu planą: o jei vieną kartą pavogsiu raktą? Tada bėgsime iš dvaro į pelkėtą žemę, o tada pamatysime, - tarė Duko, - bet dabar tikrai turiu eiti, nes kitaip vėl gausiu į užpakalį.

Johannesas

Išlipau iš valtės ir pradėjau eiti link dvaro. Negalėjau prišvartuoti valtės prie dvaro, nes kitaip mane tuoj pat pamatytų. Po maždaug dviejų valandų ėjimo, saulė buvo ką tik patekėjusi, buvo netoli, bet

kadangi pelkė buvo labai pelkėta, ėjimas užtruko labai ilgai. Buvau labai pavargęs ir šlapias, bet pamačiau purviną mūrinį dvarą. Dvaras turėjo didelius laiptus viduryje ir 2 didelius kvadratinis bokštus šonuose, aplink namą mačiau sargybinius. Bandžiau pasislėpti, bet mane kaip tik pamatė mažas, plonas berniukas. Bandžiau kuo greičiau grįžti atgal, bet pelkė man to nelengvino. Mane pamatęs berniukas nepranešė apie tai savo draugams - haha durnius. Aš bėgau, bet jis buvo greitesnis, nieko negalėjau padaryti, tik kovoti, bet jis buvo didesnis ir stipresnis. Bandžiau iš medžio ištraukti lazda, bet pavėlavau, jis sudavė man visą smūgį už ausies. Bandžiau smogti jam atgal, bet jis nusisuko. Jis apsigynė ir visiškai netikėtai kampu sudavė man. Buvau įsiutęs ir sudaviau jam visą smūgį į pilvą, o tai jį įsiutino. Aš išvengiau jo smūgio, pašokau ir trenkiau jam visą smūgį į nosį. Iš jo nosies pasipylė kraujas. Nubėgau prie artimiausio medžio ir užlipau ant jo. Berniukas bandė lipti paskui mane, bet aš buvau greitesnis. Užlipau į viršūnę ir atsisėdau ant šakos, bet jis išsitraukė šaką iš medžio ir bandė mane išmušti. Aš pagriebiau šaką ir sviedžiau jam tiesiai į galvą, tada tuptelėjau jam ant rankos. Jis su dideliu trenksmu nukrito mažiausiai 3 metrus žemyn. Jis atsistojo ir pusiau šuoliuodamas nubėgo tiesiai į didelį namą. Aš likau išsigandęs medyje, matydamas vis mažiau ir mažiau, nes jau buvo sutemę. Tikėjausi, kad galėsiu čia kelias valandas miegoti, nes rytoj, kai bus šviesu, eisiu gelbėti Klaros.

Duco

Du kartus per dieną atnešdavau Klarai maisto. Kiekvieną kartą, kai matydavau sėdinčią Klarą, man pilve kildavo drugeliai. Negalėjau išverti dar vienos dienos su tėvu. Kiekvieną kartą, kai praeidavau pro Klaros namus, jis mane griežtai nubausedavo. Man niekada nebuvo gera su tėvu, atėjo laikas pabėgti nuo jo piktų planų. Turėjau sugalvoti planą, kaip pabėgti, ir greitai. Galėjau pasiimti Klarą su savimi. Galėčiau pabėgti su ja. Ji man praverstų ir padėtų pabėgti. Atsistočiau, o Klara pakėlė akis nuo lėkštės su maistu, kurį jai atnešiau. Klarai, mes kartu pabėgsime iš šios baisios vietos. Aš čia neištersiu nė dienos, o tu eisi su manimi. Pastaruoju metu apie tai galvojau ir dabar esu tuo tikras. Turiu iš čia ištrūkti, o kadangi tu esi labai protinga, turi padėti man pabėgti“. Klara visą laiką žiūrėjo į mane apstulbusi. Bijojau, kad ji gali pamanyti, jog tai absurdiškas sumanymas. Aš išgalvodavau absurdiškus dalykus, tokius, kurie niekada neįvyktų. Nusigrėžiau nuo Klaros; tai buvo kvailas sumanymas. Užsiminiau, kad ji tai pamirštų, ir ketinau išeiti. Ji pašaukė paskui mane: - Jei planuoji pabėgti, aš įeinu. Ar jau turi idėją, kaip galėtume pabėgti?

...

Džonas

Kitą dieną toliau eidamas link dvaro braižiau planą. 1 žingsnis: atitraukiu plėšikų dėmesį. 2: puolau iš už nugaros.

...

Ilgai ėjęs pamačiau kažką didelio. Akimirką pamaniau, kad tai pilki medžiai, bet ne. Dvaras buvo

didžiulis. Buvau jį klaidingai įvertinęs. Jis buvo neįtikėtinas. Turėjau sugalvoti naują ir geresnį planą. 1 žingsnis: palaukiau, kol sutems. 2 veiksmas: nukaunu plėšikus iš paskos, kad sargybinių nebebūtų tiek daug, o tada galėsiu patekti į vidų. 3 žingsnis: surandu Klarą ir grįžtu su laivu. Kaip man gauti kitą laivą? Eidamas link Klaros ieškau nedidelio žvejybinio laivo. Sėkmingai įvykdęs planą, tampu šios dienos didvyriu!

Turėjau laukti iki nakties. Kad prabėgtų laikas, žaidžiau smagų žaidimą: kas pirmas suras tą spalvą, tas laimės! Žaidžiau vienas, todėl uždavinėčiau sau klausimus. Kur yra rožinė spalva? Ir ieškojau, ieškojau ir miegojau. Buvo vidurnaktis, kai pabudau. Ta bemiegė naktis vis dėlto turėjo poveikį. Naktį susiruošiau ir pamačiau, kad yra sargybinių, bet jie irgi miegojo. Heh, aš už juos geresnis. Taigi man nereikėjo išvesti žmonių. Dar kurį laiką budėjau: 'Kas žino, gal kada nors išeis Klara? Tada įlipau į kitą medį; gal vis dėlto pavargau. Nebuvau tinginys, bet man vis tiek reikėjo pasisemti daugiau energijos, kad galėčiau nugalėti priešus!

Klara

Klara, aš turiu raktą, - pasakė Duco, - eik, dabar turime eiti, bet tu turi persirengti, kitaip visi tave atpažins. Štai, užsidėk tai. Jis padavė man medžiagines kelnes, kepurę ir apsiaustą. Aš juos apsivilkau ir mes išlindome iš dvaro. Namas didžiulis, čia kairė ten dešinė laiptai į viršų, laiptai žemyn, tai buvo tikras labirintas. Bijojau, kad jis mane gaudo, už kiekvieno kampo bijojau, kad mane nužudys. Tada pagaliau vis dėlto pamačiau dideles ąžuolines duris į lauką, dar šiek tiek paėjėjome, bet, deja, mus jau matė. Bėk!“ - sušuko Duco. Bėgau, bet iš visų pusių pribėgo vyrai, kai kurie mojavo peiliais ar kardais. Kartais vyras su kardu pavojingai priartėdavo, bet, laimei, viskas pavyko.

Po ilgo bėgimo įšokome į duobę. Joje buvo purvo, bet tai buvo vienintelis būdas nepasimesti. Netrukus visiškai sušalau. Kartą viskas pasidarė labai įtempta, kai vienas iš piratų nubėgo vos už kelių metrų nuo duobės.

Po kelių valandų, kaip atrodė, pajutome, kad jie dingę. Vėl klusniai žygiavome pirmyn, bet ne! Jie nebuvo dingę. Vėl išgirdome juos šaukiant. Išgirdau Duko šauksmą, jis sukluo.

Bėk pirmyn, Klarai!“ - sušuko jis. Gelbėkis! Buvo sunku, bet turėjau. Aš bėgau toliau.

Po akimirkos jis vėl bėgo šalia manęs, laimingas! Tuo tarpu persekiojantai pasidavė. Mes bėgome toliau, bet tada kažkas staiga išlindo iš medžio ir užšoko ant Duco. Aš išsigandau ir smogiau tam žmogui iš visų jėgų. Bet tada išgirdau, kad tai Johaneso balsas. Johanesas? Ką jis čia daro?

Johanesas! Ar tai tu? Nesvarbu, pasikalbėsime vėliau. „BĖK!

Duco

Po ilgos bemiegės nakties Zuiderzės pakrantėje nusprendžiau pažadinti likusius. Praėjusią naktį mes visi trys ilgai diskutavome. Johanesas buvo pastebėjęs toliau esančią bepilotę kogę. Anksti ryte pavogsime tą valtį ir pabandysime ją nuplaukti atgal į Hardervijką. Tai buvo didelė valtis, kurią

turėjome valdyti visi trys, bet mes rizikuosime. Iš pradžių Johanesas elgėsi griežtai ir atsainiai, bet kai papasakojau jam apie savo patirtį su Kuinrės valdovais, Johanesas leido man prisijungti prie jo valtės. Priėjau prie Klaros, pasilenkiau ir sušnabždėjau jai į ausį: - Ei, atsibusk. Ji neatsakė. Dar kartą sušnabždėjau ir tyliai kilstelėjau ją pirmyn ir atgal. „Heehee, atsibusk. ATSIBUSK! Klara išsigandusi pabudo ir pažvelgė į mane mieguistu veidu. Johanesas irgi pabudo po mano šūksnio. Šokinėdamas jis atsistojo. „Kodėl taip rėki? O jei jie mus išgirs?“ - “Jie mūsų neišgirs, jie per toli, - atsakau. Greičiau eikite, turime pasiekti valtį! Mes nubėgome prie valtės. Priplaukę prie valtės, greitai įlipome į ją. Johanesas į valtį įlipo paskutinis ir numetė virves. Jis užlipo už vairo ir pradėjo plaukti. Valtis suposi. Tingios bangos šniokštė į valtės šoną. Mus apėmė ramybės gūsis, nes vėjas buvo vis švelnesnis ir švelnesnis. Tyla ir ramybė tapo kurtinanti, kai atsidūrėme tuštumos ir mėlynumo jūroje. Tyliai plaukėme per mėlyną jūrą. Johanesas sėdėjo prie vairo, o mes su Klara - ant denio. Vienas šalia kito, žiūrėdami į mėlyną, šiek tiek debesuotą dangų virš mūsų galvų.

~~~

Po kurio laiko plaukimo jūra tapo neramesnė. Bangos pasidarė didesnės, sustiprėjo vėjas. Tai mane pažadino, bet Klara nieko nesuprato. Jai reikėjo ramybės, todėl leidau jai miegoti. Ėjau link Johaneso. Atrodė, kad jam sunkiai sekasi valdyti valtį. Kad ir kaip stengėsi, jam nepavyko laimėti kovos su vandeniu. Johanesas padarė staigų judesį vairu, dėl kurio valtis vos neapsivertė. Johanesas nukrito ant žemės. Aš taip pat, kietai atsitrenkęs į medinės grindis. Per ranką perbėgo skausmingas jausmas. Tuoj pat vėl atsistoja patikrinti Klaros. Įsitikinti, ar jai neskauda. Kad būčiau su ja, dabar, kai jūra tapo tokia laukinė. Kad ją paguostų, kai jai to prireiks. Tiesą sakant, tiesiog būti šalia. Dėl ramybės ir tylos su Klara.

Clara

Pabudau nuo rankos, apglėbusios mane. Tai mane šiek tiek išgąsdino. Mieguistai apsidairiau aplink save. Ten gulėjo Duco. Apglėbęs mane ranka. Maniau, kad taip niekada neatsitiks, gal tikėjau, kad atsitiks. Duco apsimetė, kad miega. Mano judantis kūnas privertė jį suprasti, kad esu prabudusi. Jis vėl atmerkė akis. Jo gražioje akyse mačiau tik baimę. Tai mane išgąsdino. Labai išsigandau. Kas nutiko? Tiesiog išlik rami, Klara, - atsakė Duco. Kas yra, Duco? - paklausiau dar kartą, dabar jau daug labiau susinervinusi. Mano galvoje sukosi tūkstančiai klausimų, visus juos kurstė baimė. Ar Johanesas buvo kažkoks? Ar buvo kažkas su Duco? Ir kodėl ta supuvusi valtis taip siūbuoja? Yra didelė problema, Klarai. Kas tada?“ - mano balsas skambėjo nusivylęs, labiau nusivylęs, nei norėjau. 'Jūra yra labai laukinė. Laivelis siūbuoja, o Johanesas nelaimėjo kovos su vandeniu. Turime išplaukti, Klarai, - toks buvo Duco atsakymas. Taigi tu tiesiog ramiai atsigulsi šalia manęs?“ ,Maniau, kad tau gali prireikti paguodos.' ,Aš galiu tai padaryti pati, Duco!' “Klara, mes turime padėti Johanesui, DABAR! Duco atrodė išsigandęs, dar labiau nei anksčiau. Jis parodė už manęs. Šokinėdama atsisukau. Pro mažas skylutes ar įtrūkimus medienoje į mūsų laivą iš visų pusių skverbėsi vanduo. Iš baimės sušukau. Apstulbęs bėgau link Johaneso. Paskui save tempiau

Duką, dėl to abu vos neapvirto. Dabar vanduo man jau siekė beveik iki kulkšnių. Bandžiau atsikelti, bet buvau įstrigęs. Buvau nuskendęs per lentą. DUCO!“ - sušukau. Jis atsisuko. Jo veidas iš baimės išblyško. Jis bėgo link manęs, kovodamas su vandeniu.

Duco

Vanduo plūdo vis aukščiau ir aukščiau. Šūktelėjau Klarai: - Turime dar vieną gelbėjimosi valtį!!! Vanduo jau siekė mums kelius, laimei, Johannesas dabar buvo su mumis. Štai ir gelbėjimosi valtis, - sušuko Johannesas. Dabar aš tempiau Klarą, kuri dėl stipraus vėjo sunkiai laikėsi ant kojų. Laivas dabar iš tiesų pradėjo byrėti į gabalus. Jau beveik pasiekėme irklinę valtį, kai Klara staiga garsiai sušuko „AUW“. Aštrus medžio gabalas perpjovė Klaros koją... Ji kraujavo. Padėkite... - sušnibždėjo ji. Bandžiau jai padėti, bet staiga ji apalpo. Džonai!!! - sušukau. Aš pabandyčiau ją atvesti į sąmonę, o tu pabandyk atrišti šią valtį. Pakėliau Klarą, kad ji nenuskęstų. Ji gulėjo kaip nuotaka ant mano rankų. Vanduo jau buvo pakilęs virš mūsų vidurių ir nuo valtės ėmė byrėti dar didesni gabalai. Johannesui pasisiekė valtį atrišti ir jis barė mažąją valtėlę: „Kodėl jie taip stipriai pririšo tą prakeiktą daiktą?“. Jis taip pat pažvelgė į Klarą, kuri vis dar buvo be sąmonės ir saugiai gulėjo ant mano rankų. Mes ją įkeliamė į mažąją valtį šitaip, tikėkimės, kad jai viskas bus gerai, - pasakė man Johannesas. Johannesas sugebėjo įstumti mažą valtį į vandenį su irklais ir viskuo ir atsargiai padėjo jai jau į valtį. Už manęs valtis dabar taip pat pradėjo griūti, Johannesas pakankamai greitai įtraukė mane į mažąją valtį, tik prieš pat įvykiams pablogėjant ir man atsiduriant vandenyje.

Klara

Atgavau sąmonę mažoje valtėlėje, kurioje buvo Duco ir Johannesas, jų veidai buvo įsmeigti į mane. Klarai!!! - sušuko jie abu vienu metu. Vis dar jausdami, kaip viskas sukasi, jie padėjo man atsikelti. Vėl pradėjau jausti aštrų žaizdos skausmą. Kai pažvelgiau į ją, jie jau buvo sutvarstę žaizdą Džono marškiniais. Kaip jautiesi? Blogai. Šalta. Valtyje gulėjo nuplėšto brezentto gabalas, todėl Johannesas pasakė: - Galbūt turėtume jį panaudoti kaip didelę antklodę, kol vėl sušilsime. Gera mintis!“ - atšovė Duco. Johannesas pagriebė brezentą ir uždengė juo visus tris. Bangos ir vėjas vis dar buvo gana pašėlę, laimei, valtis dar nesudužo.

Johannesas

Klara užmigo ant Duco peties, nejučia pavargusi nuo kojos žaizdos skausmo ir visų per pastarąsias dienas patirtų pavojų... Duco pažvelgė, į kurią pusę reikėtų plaukti. Turime judėti į pietryčius, - pasakė Duco. Jis parodė, kad jo kompase dėl incidento su kita valtimi buvo įtrūkimas. Laimei, mano kompasas vis dar veikia, - pasakė Duco. Laimei, taip, - atsakiau. Vykdydamas Duco nurodymus, pradėjau irkluoti.

Duco

Klara ramiai pabudo, kokia ji graži, kai miega. Aš perimsiu valdymą, - pasakiau Johannesui.

Johanesas sutiko. Johannesas ir aš apsikeitėme vietomis. Po minutės Klara priėjo ir atsisėdo šalia manęs. Ar jautiesi šiek tiek geriau, Klara?“ - ,Taip, jaučiuosi šiek tiek geriau, bet kojos žaizdą vis dar skauda. Viskas bus gerai, dar kartą apžiūrėsiu žaizdą, kai nuvyksime į tavo ir Johaneso namus, - pažadėjau Klarai. Tada Klara atsisėdo vis arčiau ir arčiau manęs, kol mūsų kojos susilietė. Johannesas užmigo. Staiga Klara uždėjo ranką ant mano kojos viršaus. Klara? - nervingai tariau, - ačiū tau, Duco, už viską, ką padarei dėl manęs ir Johaneso. Viską dėl tavęs... - netyčia ištariau garsiai. Duco... - pasakė Klara. Ji pažvelgė tiesiai man į akis. Nieko daugiau nesugebėjau pasakyti. Įsistebeilijau jai į akis. Ji privertė mane nusiraminti, bet kartu neįtikėtinai nervintis. Norėjau jos. Tik Klaros.

Klara

Žvelgėme vienas kitam į akis, tada jis palietė mano skruostą ir švelniai jį patrynė. Jis prisitraukė mane arčiau savęs. Duco... - vėl ištariau, bet šį kartą nervingai. Jis pasilenkė arčiau manęs. Mūsų veidai beveik lietsi. Tada Duko godžiai šnabždėdamas ištara: - Aš myliu tave, Klarą ir tik tave. Ir jis švelniai, bet aistringai mane pabučiavo. Akimirką viskas nutilo. Mano pilvas buvo pilnas drugelių, o dėmesys sutelktas tik į jį. Jis buvo tas vienintelis man. Duco turėjo mano širdį.

Johannesas

Aš pabudau. Vis dar buvau pavargusi, bet miegas man padėjo.

Duco ir Klara vis dar sėdėjo vienas šalia kito. Kažkas atsitiko, bet neįsivaizdavau, kas tiksliai.

Žiūrėk, aš jau matau Hardervijko bokštą!!! - staiga džiaugsmingai sušuko Klara. Danguje kyšojo aukštas, stambus Dievo Motinos bažnyčios bokštas. Tėvas visada labai didžiavosi, kad turime aukščiausią bažnyčios bokštą visoje Gelderlande. Ir ten pat matau iškylančius Aukštuosius ir Žemuosius Briugės vartus! Mes su Klara palengva atsisėdome laivo priekyje, kad dar geriau matytume kylantį miestą. Klara, aš taip džiaugiuosi, kad greitai grįšiu namo! Taip, aš irgi!“ - pasakė Klara, atsirėmusi į mano petį, kad palengvintų skaudančią koją.

Kurį laiką stovėjau ir galvojau apie tai, kas nutiko per pastarąją savaitę, apie pagrobimą, apie Duko tėvą, apie tai, koks sunkus buvo darbas laive, ir apie tai, kad Duko tikrai nebuvo blogas žmogus.

Be to, apie... „AUW

„Atsiprašau, kad trukdau tau svajoti, bet po minutės tikrai turime prižiūrėti valtį prie prieplaukos“. Būtų malonu, jei nors trumpam padėtum, - pasakė Duco. Nereikėjo man įspirti į koją, - atšoviau.

Duco

Kiekiant molo, kuris nuo dviejų vartų kyšojo toli į vandenį, supratau, kad pats čia dar niekada nebuvau buvęs. Pamačiau ant kranto stovinčias figūras. Tai buvo žmonės, užsiėmę įprastais žmogiškais dalykais. Niekada nebuvau supratęs, kaip gražiai gali atrodyti kai kurios vietos.

Niekada neskyriau tiek daug dėmesio gražioms detalėms, tik sutikęs Klarą pradėjau matyti, koks

gražus yra pasaulis. Kaip banguoja vanduo, kaip šviečia saulė ir kaip debesys juda vėjyje.

Mes vis labiau artėjome prie krantinės ir aš supratau, kad Johanesas žiūri į priekį. Paleidau vairą ir priėjau prie Johaneso. Sudaviau jam per koją, kad grįžtų į realybę. Man už tai nebuvo padėkota.

Johannesas

Mes vis labiau artėjome prie krantinės priešais Briugės vartus. Staiga Klara sušuko: „Žiūrėk, ten mama!!!“. Jos entuziazmas persimetė ant Duco ir manęs. Taip, tai mama! - linksmiai tariu Klarai. Dabar mamą buvo lengva pamatyti. Mačiau, kaip ji mojavė ir verkė iš džiaugsmo. Klara dar kartą pašaukė mamą, norėdama įsitikinti, ar ji dar girdi. Prisišvartavome savo mažą valtį prie molo. Klarė pirmoji išlipo iš valtės ir kuo greičiau suklupo prie mamos, skruostais riedėjo ašaros. Motina mūsų laukė, o jos skruostais taip pat riedėjo ašaros. Iš pradžių ramiaiėjau per prieplauką, bet kai priėjau arčiau mamos, kuri laukė po vartais, negalėjau atsispirti ir bėgti link jos, kaip tai padarė Klara. Kai pasiekiau mamą, ji taip pat apkabino mane. Po tvirto apkabinimo paleidome viena kitą. Man drebėjo kojos, galvodama apie tai, kas nutiko, kad čia atsidūriau. Duko stovėjo ir stebėjo iš tolo, abejodamas, ar gali dalyvauti šiame susitikime. Nusipelnėtai. Juk jis buvo priešas. Bet vis tiek buvo apgailėtina. Jis tiesiog stovėjo ten, būdamas vienas. Dabar, kai jau buvome paleidę vienas kitą, Duco lėtai priartėjo prie mūsų. Klara jį apkabino. Visi grįžome namo per miestą. Tuo tarpu mes šnekėjomės, kupini adrenalino po šios grįžimo kelionės. Papasakojome viską, kas nutiko. Su kiekvienu pasakojimu mamos akys iš nuostabos išsiplėsdavo. Tai girdėdama tik dar labiau džiaugiuosi, kad grįžote nenukentėję, - pasakė ji. Aš taip pat buvau laimingas. Norėjau kuo greičiau grįžti namo ir visa tai palikti už nugaros.

Duco

Durys atsidarė lėtai. Klara ir Johaneso motina įleido mus į vidų. Visi išsigando. Mano tėvas! Tėvas patraukė Klarą ir Johaneso motiną prie savęs ir pridėjo aštrų peilį prie kaklo. Jis patraukė ją paskui save, nustumė ant kėdės ir pririšo rankas prie kėdės turėklų. Tada paėmė medžiagos gabalą ir užrišo jai burną.

O Duco vis tiek... - pasakė jis man. Paskui pasakė: - Tai, kad tu nesupranti, ką aš dėl tavęs padariau ir kaip tau padėjau. Mano sūnau, kaip tu gali nematyti mano meilės tau'. 'Kaip tu gali nuspręsti prisijungti prie šių atsilikėlių'. Negalėjau išsisukti nuo savo žodžių ir niekas nieko nesakė. 'Tu žinai, ko aš noriu, Duco, ir aš pasirūpinsiu, kad tai gausiu'. „Ne,“ - mano atsakymas. Ką tu sakai? - „Ne, - pakartojau, dabar jau garsiau.

'Tėvelio niekam neužmuši, o ir grobio, kurio nori, negausi'. 'Manymas, kad esi pranašesnis, šiandien baigsis'.

Tėvas paleido Klaros motiną ir žengė link manęs. Jis smarkiai laikė peilį palei mano kaklą. Tada staiga Klarai tyliai ir kartu skvarbiai pasakė: - Duko, prašau tavęs neaukoti.

Johannesas

Duco stovėjo atsirėmęs į sieną, o tėvas stovėjo tiesiai jam priešais veidą. Žinojau, kad turiu kažką daryti, bet ką? Klarai kažką pasakius Duco, sušnabždėjau jai: - Duco tėvas dabar tik stebi Duco, Tu gali atrišti motiną nuo kėdės. Dabar Duco buvo išvilktas į kitą kambarį, tėvas dabar šaukė ant jo, tada išgirdome sausą pliaukštelėjimą plokščia ranka į veidą. Išgirdome, kaip Duco dejavo. Išbėgau į lauką ieškoti tėvo.

Duco

Niekada nebuvo matęs tėvo tokio pikto. Jis ką tik buvo man smogęs ir dabar šaukė man į veidą. Nieko nesakiau. Ne todėl, kad bijojau, bet labiau dėl to, kad tiesiog nebežinojau. Jis turėjo būti mano tėvas, o ne barbaras. Jis turėjo manimi rūpintis ir mylėti, suteikti man tikrą vaikystę. Laiką, kai jaučiausi gerai ir kai viskas buvo tiesiog normalu. Gyvenimą, kurio taip norėjau, jis sugriovė. Dabar mes su tėvu žiūrėjome vienas į kitą, jis nustojo šaukti. Pagalvojau, kad tai mano šansas. Stipriai smogiau tėvui į veidą. Paskui pargrioviau jį ant žemės ir griebiau peilį, kurį jis laikė rankose. Dar kartą pažvelgiau į jį ir pasakiau: „Atsiprašau, tėveli.“ Ir smeigiau jam peilį tiesiai į širdį.

Clara

Aš jau buvau atrišęs savo motiną. Viskas staiga nutilo. Žvilgtelėjau į kambario kampą, kur buvo Duco ir jo tėvas, tik dabar Duco tėvas gulėjo ant grindų. Miręs. Duco sėdėjo ant grindų, šį kartą pirmą kartą iš tiesų verkdamas. Aš ir mama priėjome prie Duco, kad jį paguostume. Atsisėdau šalia Duco ir apkabinau jį. Mama kurį laiką pasiliko su mumis. Paskui ji nuėjo paimti Duco gėrimo. Viskas gerai, Duco, - sakau Duco po kurio laiko. Motina grįžo ir padavė stiklinę. Duco atsisėdo ir išgėrė vandens. Jis pažvelgė į tėvą, kuris vis dar gulėjo ant grindų. Atsistoju, pažvelgiau į motiną, tada į Duco ir pasakiau: - Mes su motina nunešime kūną, tėvas ir Johanesas tikriausiai netrukus atvyks.

Johannesas

Buvau suradęs tėvą. Puoliau jam į rankas. „Johanesai, mano sūnau! Jis paėmė mane ant rankų. Ar tau ir Klarai viskas gerai? 'Aš tau viską paaiškinsiu, mums reikia kuo greičiau grįžti namo'. Pakeliui namo paaiškinau viską apie situaciją, kurioje atsidūrėme aš, Klara ir Duco. Atvažiavome namo, durys buvo atidarytos. Įėjome aš ir tėvas. Duco sėdėjo ant kėdės. Supažindinau tėvą su Duco. Tada paklausiau Duco, kur yra Klara ir mama. Kurį laiką buvo išėję, - atsakė Duco. O tavo tėvas? Miręs, - tyliai atsakė Duco. Atsisėdau šalia Duco, tikiuosi, tai šiek tiek padės, pagalvojau. Tėvas prisijungė prie mūsų. Staiga išgirdome blevyzgojimą. Wankeltje! Wankeltje? - nustebęs paklausė Duco. - Mūsų ėriukas, - atsakiau. Wankeltje įbėgo į vidų. Užuoat ėjęs link manęs, jis priėjo tiesiai prie Duco. Jis prispaudė galvą prie Duco kojų. Koks mielas gyvūnas, - linksmi tarė Duco. Jis paglostė jam galvą ir nugarą. Wankeltje liko su Duco. Mačiau, kad Wankeltje labai pralinksmino Duco, todėl nediršau trikdyti šios akimirkos. Praėjus dešimčiai minučių, išgirdau žingsnius. Tai buvo Klara ir mama. Jos atėjo pasėdėti su mumis. Aptarėme tarpusavyje sunkias dienas, kurias

išgyvenome. Wankeltje vis dar sėdėjo su Duco, tai padėjo jam lengviau kalbėti apie įvykius. Mums visiems buvo sunku ir mums visiems reikėjo poilsio. Duco staiga pasakė Klarai: „Iš tikrųjų turėtume apžiūrėti tavo kojos žaizdą ir tinkamai ją sutvarstyti“. Motina pasiūlė jai tai padaryti. Ji atsistojo ir nusivedė Klarą į kitą kambarį apžiūrėti kojos žaizdos. Dabar Duco atkreipė dėmesį į mane ir tėvą, o tada pasakė: „Turiu jūsų dar kai ko paklausti...“

Duco

N a privatų pokalbį be Klaros, aš įėjau į kambarį, kuriame Klaros mama jau buvo pasiruošusi perrišti Klaros koją. Ar turi akimirką?“ - paklausiau Klaros. Klara išėjo kartu su manimi. Ar tau viskas gerai? Taip... - atsakiau. - Gal pasivaikščiotsime? Klara sutiko, vienu metu mes abi stovėjome Vischmarkt aikštėje. Nuėjome dar nedidelį atstumą link vandens. Sustojome ir aš paklausiau Klaros, ar galiu jos ko nors paklausti. Žinoma, visada Duco, - atsakė ji. Atsisukau į ją veidu ir paėmiau abi jos rankas į savo. Brangioji Klara, tu esi pati gražiausia moteris, kokią man teko sutikti. Tu esi miela, paslaugi ir turi nepaprastai didelę širdį. 'Nieko nuostabaus, kai pasakysiu, kad per tą laiką tave neįtikėtinai įsimylėjau'. Klarai dabar riedėjo ašaros. Giliai pažvelgiau Klarai į akis. Ar tu išteksi už manęs?“ „Taip! Pasakė Klara šiek tiek per garsiai. Bet ką apie tai galvoja mano šeima?“ - paklausė Klara šiek tiek tyliau ir labiau susirūpinusi po to entuziazmo. Aš jau gavau leidimą, todėl tau nereikia dėl to jaudintis, - nuraminau Klarą. Grįžome namo kartu susikibę už rankų. Įėję į vidų visi susėdome toliau kalbėtis apie viską, kas nutiko per pastarąsias kelias dienas, ir pranešti naujieną apie mane ir Klarą. **Pagrobimas Hardervijke**

Harderwijk 1467

Klara

Žiūrėk, kur eini, čiulpikė!“ - išgirdau iš tolo šaukiant brolių. Giliai atsidususi nubėgau link skambaus balso. 'Ką dabar padarė Johanesas? Bėgdama molu priešais Žemojo tilto vartus pamačiau, kaip Johanesas ginčijasi su lokiu vyru.

Tai tu į mane atsitrenkei, neklaužada!“ - tarė raumeningas vyras mano ‚pasitikinčiam‘ broliui. O, maniau, kad galėčiau tau padėti su ta sunkia žuvies statine, ji tau turbūt gerokai per sunki, - pašaipiai tarė Johanesas. Nieko nelaukdamas jis pakėlė medinę statinę. Mačiau, kaip jo galva visiškai paraudo, ant kaktos susiformavo prakaito lašai. Jo akyse mačiau, kaip išblėso pasitikėjimo savimi spindesys. Jis numetė statinę ne tik ant akmenuotos žemės, bet ir ant jūreivio piršto! Jis įnirtingai žvelgė į ją, tarsi galėtų suplėšyti. Vaizduotėje net mačiau, kaip iš jo ausų veržiasi garai. „Mano mažasis pirštas!!! Stambus vyras pašoko aukštin ir žemyn, suspaudęs koją. Iš pykčio jis net spyrė koja į tą pačią statinę.

Mačiau, kaip jis kulniuoja prie brolio su įsiutusiu žvilgsniu akyse: „Ar žinai, ką dar galiu pakelti!“ . Jis pakėlė Johanesą ir įmetė jį į Zuiderzės vandenį. Mačiau, kaip jūreivis, įmetęs brolių į vandenį, ėjo link manęs. Nusiminęs vyras burbtelėjo į mane: „Ko žiūri, kekše! Stovėjau įsitvėrusi šaknų, kai

buvau tikra, kad jis dingo, pamačiau savo brolių, besistengiantį išsilaikyti virš vandens; turėjau jį išgelbėti! Taigi puoliau jo link. Jis sugriebė mano ištiestą ranką ir aš padėjau jam išlipti iš vandens. Kai Johannesas grįžo į prieplauką, jis, nežiūrėdamas į mane, išplaukė murmeldamas. Pamačiau ant žemės gulinčią monetą ir nusprendžiau ją pakelti. Įsižiūrėjęs į ją atidžiau, pamačiau ant žirgo sėdintį riterį su kardu rankose. Pažvelgiau į jūreivį. Jis rausėsi kišenėse ir neramiai žvalgėsi aplinkui, tarsį kažko ieškodamas. Mes užmezgėme akių kontaktą. Mintyse atsidusau, nes monetą paslėpiau palto kišenėje. Paspartinau žingsnį, kad pasivyčiau Johannesą.

Johannesas

Kai su seserimi Klara grįžome namo, vakarienė jau buvo paruošta ir sukrauta į lėkštes. Dar prieš įeidamas į namus pajutau šiek tiek sudegusių bulvių kvapą. Motina nebuvo geriausia kulinarė. Vos tik susėdome prie stalo, mama iškart paklausė, kodėl aš toks šlapias.

Gelbėjau iš vandens nuskendusį vaiką, - pasakiau. Mažas baltas melas, tai turėtų būti įmanoma, tiesa? Bet, žinoma, Klarai vėl teko sugadinti mano „didvyrio akimirka“.

Jį įmetė į vandenį, - sušuko ji pro šalį.

Tėvas ir motina ėmė juoktis, o aš pajutau, kaip man nušvito skruostai.

Valgykime, - pasakiau, trindamas padažą per bulves.

Ar dar kas nors patyrė ką nors nuotykių? Ji nutilo. Tėvas, prieš kažką pasakydamas, suvalgė kelis kąšnius bulvių. Girdėjau, kad šiomis dienomis daug prekyautojų vargina Kuinrės valdovai. Vakar, kai buvau Vischmarkt'e, man net pasakojo, kad Kornelijaus vertingą silkių krovinį pagrobė tie raguočiai! Jei tai turės įtakos prekybai, turime problemą. Harderwijkas neteks daug svarbių produktų. Neužilgo jų rankose atsidurs visa Hardervijko prekyba!

Tada eikite su jais kovoti, - atsakė motina. Aš vadovausiu!

Klarą ir mane ištiko juokas. Tai tikrai buvo motinos pastaba. Motina visada buvo nusiteikusi nuotykiams ir kai reikėdavo ką nors nuveikti, motina būdavo priekyje.

Tėvas, būdamas ramesnis, papurtė galvą. „Tu negali. Tai per daug pavojinga.“

Jie juk neatvyks į Hardervijką, ar ne, tie piratai? Klara stengėsi kalbėti griežtai, bet girdėjau, kad ji įsitempusi.

„Žinoma, kad neatvyks. Tau nereikia nerimauti. Čia esi saugi, Klara, - nuramino ją tėvas.“

O jei kas nors atsitiks, aš ateisiu ir tave išgelbėsiu!

...

Clara

Lėtai atsivėrė akys po garsių šūksnių, sklindančių iš apačios. Iš lauko išgirdau, kaip tris kartus suskambo bažnyčios varpas. Buvo trečia valanda ryto. Kodėl žmonės vis dar ginčijosi šią valandą? Žvilgtelėjau į šalia lovos esančią būdelę ir pamačiau, kad mano žiurkėnas Henkas taip pat pabudo. Jis atrodė apstulbęs iš savo mažų karoliukų akių. Jis atrodė žaviai. Henkas buvo žiurkėno, kurį anksčiau turėjo mano mama, proanūkis. Jis taip pat buvo kartu su jais didžiajame nuotykyje. Ta

žiurkė taip pat buvo vardu Henkas. Motina niekada nebuvo labai išradinga vardų atžvilgiu. Po Henko palikuonių Pjeto, Kooso, Pjeterio ir Vilemo ji ir šį žiurkėną pakrikštijo Henku. Kartais galėjau džiaugtis, kad mane vadina Klara, o ne Johanna, nors taip buvo daugiausia dėl to, kad tėvas nenorėjo Johannesio ir Johannos.

Henkas sušvilpė ir iškart po to išgirdau dar vieną riksmą iš apačios. Pakilau iš lovos. Norėjau tai ištirti toliau. Kuo tyliau bandžiau nušliaužti laiptais žemyn, bet, kaip visada, pamiršau, kad vidurinis laiptelis girgžda. Stovėjau nejudėdamas, sustingęs iš baimės. Ar tėvas ir motina mane išgirdo? Balsai akimirką nutilo. Sulaikiau širdį, bet vos tik šūksniai tęsėsi, ėmiau ramiai kvėpuoti. Krantas buvo švarus. Ėjau toliau ir pasislėpiau už durų. Išgirdau garsų motinos balsą.

Keisas, tu tikrai turi dabar ką nors daryti! Susidorok su jais, su tais niekšais!

Bet tai pavojinga!“ - šaukė tėvas atgal. Jis kalbėjo tyliau nei mama, bet vis tiek garsiau nei paprastai. Tėvas paprastai būdavo labai uždaras, kas vis dėlto vyksta?

„Na ir kas? Kas svarbiau, tavo žmonių saugumas ar savęs gelbėjimas?

„Bet aš irgi svarbus!

'Tu juk nesi tas geras mero sūnelis iš anksčiau, ar ne? Tai mane nuvilia, Keisai.

„Gera, gerai. Aš ką nors dėl to padarysiu. Akimirką stojo tyla. Ar tikrai turiu eiti ir kovoti su tais...

Po velnių! Pajutau gerklėje šleikštulį. Iš visų jėgų stengiausi jį sustabdyti, bet negalėjau.

Atsikosėjau. Neišgirdau paskutinių motinos žodžių ir širdis ėmė daužytis dar stipriau. Ar jie mane išgirdo? Negalėjau du kartus patikėti likimu ir kuo greičiau nubėgau atgal į viršų. Šį kartą nepamiršau išvengti vidurinio laiptelio. Laimei, nes manau, kad tėvas ir mama mane išgirdo. Ant laiptų pasigirdo motinos žingsniai; išgirdau, kaip girgžda pakopos. Užsitraukiau antklodę ant galvos prieš pat atsiveriant durims.

Ar tu miegi, Klara?

Negalėjau atsakyti į saldų motinos balsą ir stengiausi kuo ramiau kvėpuoti.

'Gera, miegok, brangioji. Aš tave myliu. Durys užsidarė. Girdėjau, kaip ji nuėjo į Johaneso kambarį ir ten uždavė tą patį klausimą.

Tą naktį ilgai gulėjau apsiverkusi, turėdama apie ką galvoti. Su kuo turi kovoti tėvas? Kodėl jie ginčijasi? Ir pavojinga? Kas yra pavojinga?

Ketvirtą valandą trisdešimt minučių bažnyčios varpas buvo paskutinis, kurį išgirdau, kol ryte mane pažadino Johannesas, triukšmingai įžengęs į mano kambarį. Broliai...

Johannesas

Kitą rytą, kaip ir kiekvieną dieną, su Klara išėjau į kiemą. Ten stovėjo nedidelis aptvaras su Wankeltje, mūsų avinėliu. Aš jį pamaitinau, o Klara jį priglaudė. Daviau jam šiek tiek žolės ir ką tik nuskintų žolelių. Prieš šešis mėnesius radome Wankeltje susipainiojusį virvėse. Jis buvo sužeistas ir nebegalėjo vaikščioti. Parsivežėme jį namo ir nuo to laiko mes su Klara juo labai rūpinomės. Mūsų tėvai iš pradžių dar buvo šiek tiek nepatikliai nusiteikę, bet dabar jie visiškai įtikėjo. Wankeltje

tikrai tapo mūsų šeimos dalimi.

Žiūriu į Klarą, kai ji žaidžia su ėriuku. Rytoj vyks alaus šventė, sesute? Ar jau lauki jos?“ - paklausiu jos. Tik būk atsargi, kad per vakarėlį Johaneso šventėje neišgertum per daug alaus, girdėjau, kad ankstesniais metais ten nutiko daug blogų dalykų!“ - atsakė ji. Pasakiau jai, kad nesijaudintų, kad esu suaugęs vaikinąs, kuris moka gerai save kontroliuoti. Ji pratrūko juoktis.

Clara

Kai mudu su Johannesu ėjome į mokyklą, jis nenustojo kalbėti apie alaus šventę: Maria Lichtmis. Kasmet sausio 2 d. Harderwijke vyresnieji mūsų mokyklos vaikai kartu vakarienauja ir geria alų. Johanesas vis kartojo: „Negaliu sulaukti viso to skanaus maisto ir gėrimų.

Kai tik atvykome į mokyklą, mūsų jau laukė visa klasė. Ketinome kartu eiti į Brouwerssteeg. Na štai, vos neišėjome be jūsų, - pasakė mūsų mokytoja. Greitai Johanesas ir aš prisijungėme prie grupės. Kuo labiau artėjome prie Brouwerssteeg, tuo geresnė darėsi atmosfera. Visi nekantriai laukė. Buvo eilės stalų, prikrautų blynų, sriubos ir mėsos. Tyliai grojo muzika, ryškiai degė šviesos. Negalėjau patikėti savo akimis. Johanesas iškart nubėgo prie alaus statinių. Bėgau paskui jį purtydamas galvą. Jis iškart atsidūrė eilės priekyje. Triumfuodamas jis atsisuko į mane, laikydamas pilną bokalą alaus. Ne, ačiū, pone, aš negeriu alaus, - pasakiau, kai vyras pasiūlė man bokalą. Man užteko viso ten buvusio maisto.

Dienai įsibėgėjus, vėl neatpažinau Johaneso. Jis darėsi irzlus ir agresyvus. Klara, prašau, pabandyk! Nebūk tokia nuobodė!!! - tarė jis man, laikydamas stiklinę priešais veidą. Tu jau per daug išgėrei, Džonai. Ir aš nenoriu, ar tai taip sunku suprasti? Tu galvoji tik apie save, - atsakiau. Jam tai labai nepatiko. Jis dar kelias sekundes miglotai žiūrėjo į mane ir nugalėtas sukluso.

Buvau šiek tiek sutrikęs, bet nusprendžiau iš to išpešti kuo daugiau naudos. Tik, kąsdama blyną, staiga išgirdau šauksmą. Atpažinau Džono balsą. Atsistoju ir apsižvalgiau. Tuomet pamačiau, kad Johanesas ginčijasi su mūsų šeimininku! Johanesas šaukė įvairiausius dalykus, kurių daugumos nesupratau. Tai, kas įvyko toliau, mane šokiravo. Johanesas trenkė šeimininkui! Kaip jis galėjo taip pasielgti? Pribėgau prie jo ir sugriebiau už rankos. „Ką tu darai? Kodėl tu niekada negali elgtis normaliai?“ - piktai jam pasakiau. Johanesas puolė į ašaras. Nenorėjau, tikrai nenorėjau, - tarė jis tarp ašarų. Mokytojo ilgai atsiprašinėju: - Labai atsiprašau, mano brolis išgėrė per daug alaus. Esu tikras, kad jis nenorėjo taip pasielgti“. Tada parsivedžiau Johannesą namo, bet tai nebuvo taip paprasta. Jis suklupo ir porą kartų vos nenuugriuvo.

Johannesas

Šeimininkas šleptelėjęs numetė laišką ant stalo priešais mane. 'Tik džiaukis, kad neatsinešiau to nelaimingo paukščio į Kūčias, kitaip seniai būčiau įmetęs jį į tavo iškreiptą puodelį! O smūgis tik pagražintų tavo veidą! Kaltės jausmu žvilgtelėjau į kojas, bijodama pamatyti tikrąjį mokytojos žvilgsnį. Kodėl, po velnių, taip pasielgiau? Jei žmonės apskritai sužinotų, kad trenkiau savo mokytojui, tai būtų katastrofa mano tėvų reputacijai. Dar geriau, kad labiausiai bijojau savo tėvų reakcijos. Ką jie apie tai pagalvotų? Ar jie išvartytų mane iš namų? Per daug klausimų klaidžiojo mano galvoje, pasaulis aplink mane tylėjo net nuo intensyvaus mąstymo.

„AR TU ATKREIPEI DĖMESĮ, BACHŪRAI! Aš čia bandau tau kažką paaiškinti, bet tu sapnuoji! Dabar neturime laiko galvoti apie tavo tikrąją meilę, ypač kai aš čia žiūriu į tave su užrištomis akimis! Su trenksmu mane iš minčių pažadino šaukianti mokytoja. „Atsiprašau, mokytojau! Tikrai galėsime vėliau išgerti arbatos ir pasikalbėti apie mano tikrąją svajonių moterį?“ - nusišypsojau. Bet, deja, mokytojas negalėjo juoktis ir ėmė žiūrėti į mane dar pikčiau nei anksčiau. Jo galva nusidažė ryškiai raudonai. Geriau saugokis, jaunuoli, kitaip artimiausiu metu iš manęs gausi krūvą bausmių! Aš informuosiu tavo tėvus apie tai, kokias išdaigas tu čia drįsti daryti, ir pokalbis tikrai įvyks. Nedrįsk neatlikti šio bausmės darbo, nes kitaip vis tiek turėsi reikalų su žmogumi, kurio niekada nenorėtum pažinti. O dabar eik lauk! Greitai griebiau laišką, kuris gulėjo ant medinio šeimininko stalo. Greitai išėjau iš mokyklos.

Vos žengiau žingsnį Heerweg gatve, pajutau šaltą vėjo gūšį į šiltus skruostus; tarsi žiema įspėtų mano kaltą figūrą, kad pavasaris ilgai netruks, jei ir toliau taip elgsiuosi. Drebulys perbėgo per visą kūną; norėjau pabėgti nuo šalčio. Mano žingsnis paspartėjo dar labiau nei anksčiau. Ėjau namo, kur židinio šiluma buvo tarsi šeimos apkabinimas. Bet ar ta šiluma ten buvo? Būk panašesnė į savo seserį, - tada į mane šūktelėjo. Bet juk mano vardas buvo ne Klara, ar ne? Aš buvau Johanesas, ar ne? Pats žinojau, kad ne visada protingiausiai elgiuosi, turėjau prie to padirbėti, bet kartais mano mintys tapdavo juodos ir miglotos. Aš negalvojau, todėl tiesiog ėjau šių minčių keliu, kuris mane čia atvedė; keliu, pilnu gailesčio ir skausmo. Mano veiksmų motyvai buvo gana neaiškūs ne tik kitiems, bet ir man pačiam. Apgailėstas, tai buvo kažkas, ką dažnai jaučiau, bet negalėjau išsakyti tėvams. Pasikalbėti apie tai jie nemokėjo, nes visada buvo Klarai tai, Klarai tai, niekada Džonui. Taigi mano planas buvo parodyti, kad esu to vertas ir kad vis dar galiu daryti gera kitiems. Tas laikas turėjo tik ateiti.

...

Drebėdama iš šalčio, ant šiltų namų grindų padėjau priešais save bausmės darbą. Kaip būtų reagavę mama ir tėtis, pamatę laišką? Kuo labiau artėjau prie kambario, tuo sunkiau darėsi papasakoti, kas nutiko. Staiga mano greitai plakančią širdį sustabdė mamos riksmas iš gretimo kambario. „JOHANAI, AŠ GIRDŽIU, KAD TU ČIA ESI, O DABAR PUODŽIUKAS ATEIK ČIA, NES

TAU TEKS PASIAIŠKINTI, JAUNUOLI! O ne, ar jie jau žinojo apie tai? Kaip šeimininkas galėjo taip greitai tai perduoti? Ne, apie tai visiškai negalėjo būti nė kalbos. O gal tai buvo kaimynystė, ar jie pastebėjo mano veiksmus ir iškart perdavė? Nenoromis nuėjau į kambarį, bijodamas, kokių pasekmių šie veiksmai sukels. Kai pakėliau akis, pamačiau priešais mane stovint ne tik nusivylusią motiną, bet ir Klarą. Klarą. Ar ji viską perdavė? Turėjau turėti teisę ir aš parodyti savo požiūrį, bet ne, Klara visada teisi, tiesa? Iš Klaros išgirdau visus dalykus, kuriuos padarei blogai, jaunuoli. Taip tėtis nebegali, man visiškai nusibodo visos šios blogybės. Juk ne aš tave taip auklėjau, ar ne? Ką blogo padariau, kad iš tokio mielo sūnaus išauginau klapčiuką? Ką apie tai pagalvotų tėvas? Ką pagalvos miestas? Džonai, tik pagalvok! Būk toks, koks esi... - manyje kilo pyktis, labiausiai dėl to, kad nujaučiau, jog ji vėl šauks ant manęs tą patį. MAMA, AŠ NESU KLARA, AR TU TO DAR NEŽINAI? Žinau, kad ne visada mąstau kaip ji ir nesu tokia tobula kaip tavo dukra, mama. Bet ar bent kartą gali mane išklausti? Aš net nesugebėjau paaiškinti, kaip susiklostė visa ši situacija ir kas tą akimirką sukosi mano galvoje. Tai dalykai, kurių Klara negali paaiškinti. Argi taip sunku nors kartą išklausti savo vadinamąjį kvailą sūnų? Žinai, visa tai neturi jokios reikšmės, nes vis tiek neišgirsi, ką sakau. Kaip tėvas, būk savo vaikui didvyris, toks didvyris, koks buvai, kai su laišku atnešei taiką į Hardervijką, ar tai per daug? Mano akyse ėmė kauptis ašaros. Mama i- i- aš tik noriu, kad išklaustum ir žinotum, jog mano vardas yra Džonas. Aš irgi esu tik žmogus. Sūrūs lašai švelniai riedėjo mano šiltais skruostais. Daugiau nebegalėjau to pakęsti. Nieko negalvodamas nubėgau į viršų prie savo lovos. Ten pasislėpiau po paklodėmis. Net mano lova nebūtų nuėmusi šalčio, kurį tą akimirką jaučiau, galvoje vis kaupėsi sniegas, kol nebegalėjau matyti šviesos.

Clara

Žuvies kvapas pripildė mano šnerves. Skanėstas! Laimei, mama jau buvo baigusi dengti stalą, todėl man nereikėjo padėti. Nuėjau tiesiai prie stalo. Ten jau sėdėjo Johanesas. Vadinasi, jis pagaliau išėjo iš savo kambario. Jo akys buvo raudonos. Tėvas ir motina vis dar buvo piktdžiugiškai nusiteikę. Sutelkiau dėmesį į žuvį, - kad nesuvalgyčiau dar vieno grūdo, kaip praėjusį kartą, - o jie ginčijosi akimis neišsakytais žodžiais. Dėl to pasidarė nemalonu, todėl pažvelgiau į Johanesą ieškodama palaikymo, bet jis nieko nesuprato. Vis dar žiūrėjo į savo lėkštę, nepratardamas nė žodžio. Net jei būtų supratęs, kaip nepatogiai jaučiuosi, galbūt nebūtų man padėjęs. Tada net nebūčiau supykusi. Neturėjau jam įskųsti. Tikiuosi, jis man greitai atleis... Kai sėdėjau ir galvojau apie mūsų pačių ginčą, tėvo ir motinos tylus ginčas virto tokiu, kurį galėjai išgirsti.

Keisas, tas laivas... Tau tikrai reikia kažką daryti. Motina skambėjo piktai.

Mes net nežinome, ar jis tikrai kenksmingas!

'Štai kodėl tu turi jį iširti!

Koks laivas? Ir kas galėtų būti kenksmingas?

Staiga motina nutilo. Tada piktai pažvelgė į tėvą. Jei būtų buvusi katė, būtų iškišusi nagus ir jį

apdraskiusi. Jei rytoj nepradėsi tyrimo, aš pati išplauksiu į tą laivą.

Tėvas sutiko. „Gera. Pradėsiu jį rytoj.“

Motina atrodė palengvėjusi, o tai mane nudžiugino, bet vis tiek nervinausi. Kas, po velnių, vyksta? Ar turėčiau nerimauti?

Mes valgėme toliau. Kai visas maistas buvo baigtas, mes su Johanesu nuvalėme stalą, o tėvas ir motina išėjo su stiklinėmis džino.

Johannesas

Bonk, bonk, bonk „Huaagh“. Pabudau nuo trenksmo. *Bonk, bonk, bonk* Nubėgau žemyn su pižama ir visa kita.

Bonk, bonk, bonk

Taip, taip... - atidariau duris ir pamačiau tik asilą su laišku ant nugaros. Laiške buvo parašyta: *Šipperių šeimai*. Mintyse tyliai pagalvojau: „Kodėl toks paslaptingas. Mano tėvų nebuvo namie. 'Gal turėčiau jį parodyti Klarai'. Pakilau į viršų ir nuėjau koridoriumi link Klaros kambario. Atidariau duris ir pamačiau tuščią lovą. Galbūt ji išėjo ir išvažiavo. Grįžau į apačią pasiimti maisto, bet pamačiau Klaros apsiaustą ant pakabos. Ji niekada neišeina į lauką be apsiausto, nes kitaip jai būna „šalta“. Ėjau žingsniuodama. „Kas parašyta laiške? Kur yra Klara?“ „Kodėl prie mano namų šlapinasi asilas?“

Buvau apsisprendusi... Atidarau laišką!

Laiške buvo parašyta:

"Miela šeima Šipperiai,

Mes pagrobėme jūsų dukrą.

Jei norite susigrąžinti dukrą, turite mums pateikti kregždės slėptuvės su prieskoniais žemėlapi.

Linkėjimai,

Kuinrės valdovai

Pirmoji mano reakcija buvo apstulbimas. Klarą pagrobė? Mano sesuo? Klara buvo tokia tvirta, ji nebūtų leidusi, kad ją tiesiog pagrobtų. Gal ji buvo sumušta? Kvėpuoti staiga pasidarė labai sunku. Nebuvo laiko gaišti. Turėjau eiti dabar!

Klara

Tolumoje išgirdau paukščių giesmes. Lėtai atmerčiau akis. Ryškūs šviesos spinduliai privertė mano galvą imti užti. Medinės grindys, ant kurių gulėjau, švelniai kilstelėjo mane pirmyn ir atgal.

Bandžiau atsisėsti, bet sustingau pusiaukelėje dėl mane užplūdusios pykinimo bangos. Po kelių sekundžių atsisėdau ir pabandžiau apžvelgti aplinką. Pažvelgęs į kairę pamačiau porą ilgų kojų. Nusiramink, mes turime visą laiką, - sarkastiškai nuskambėjo virš manęs. Kiek tik kūnas leido, atsistočiau. Priešais mane stovėjo aukštas berniukas rudomis garbanomis. Kai pažvelgiau į jį, pirmas dalykas, kurį pastebėjau, buvo jo kreiva nosis. Ji, matyt, buvo lūžusi, bet nelabai gražiai užgijo. Visa tai užtruko berniukui šiek tiek per ilgai ir, kol supratau, vėl atsiklaupiau ant kelių su deginančiu jausmu ant skruosto. Jis man trenkė. Viduje mane ėmė pyktis, KAIP jis drįso! Greitai vėl atsistočiau, pasiruošusi smogti jam atgal. Bet vos mano ranka palietė jo skruostą, pamačiau jo laukiantį žvilgsnį į šalia mūsų stovintį didžiulį vyrą. Vyras pritariamai linktelėjo berniukui, o paskui praėjo pro mus, per trapą veddamas jį iš laivo. Truputį sumirksėjau, keistai, perėjo man per galvą.

Maždaug po dešimties minučių ėjimo nuo valties priėjome didelį dvarą. Grupė vyrų, kuriems ėjau iš paskos, po vieną įėjo į pastatą. Nustebęs apsižvalgiau aplink save. Neįsivaizdavau, ką daryti. Už manęs stovėjęs berniukas, tas su kreiva nosimi, atsikvėpdamas stuktėlėjo man į nugarą. Skubėjimas nėra tavo stiprioji pusė, ar ne? Greitai įėjau į namą už vyrų, koks kvailys, pagalvojau vartydama akis. Vos peržengus slenkstį mano akys užkliuvo už logotipo ant durų. Staigiai nustočiau eiti ir plačiai atmerktomis akimis pažvelgiau į logotipą. Jį jau buvau matęs anksčiau... Kai mokytojas mokykloje pasakojo apie Kuinre valdovus, jis rodė lygiai tokį patį logotipą. Pajutau, kaip berniukas stumtelėjo mane į namą, viduje susiraukęs. Suklupęs per slenkstį bandžiau susitvarkyti mintis. Kuinrės valdovai... Aš gerai susipainiojau....

Johannesas

Žinojau, kad neturiu laiko veltui, bet kur turėčiau eiti? Nusprendžiau eiti į Zuiderzės prieplauką. Galbūt ten rasiu valtį, su kuria galėčiau plaukti ieškoti Klaros. Bet... aš negalėjau vairuoti valties vienas, man reikėjo įgulos. Tada ieškočiau samdinių. Ėjau maža, siaura alėja link triukšmingo baro, į kurį man niekada nebuvo leista eiti.

Įžengiau kupinas pasididžiavimo ir sušukau: „Kas nori leistis į nepamirštamą kelionę su manimi, didžiuoju Džonu!“.

Kažkas atsakė: „Už kokią kainą?“

Supanikavau, kodėl turėčiau mokėti už ištikimą įgulą?

Pasakiau: „2 guldenai už žmogų!“

Visi iš manęs pasijuokė. „Turėčiau padidinti savo pasiūlymą, nes tai tik pusė to, ką paprastai darbininkas uždirba per dieną.“

Aš pakelsiu savo pasiūlymą iki 100 guldenų už žmogų!

Visi puolė prie manęs ir ėmė mane kelti aukštyn, tarsi būčiau jų kančių gelbėtojas! Buvau laimingas, kol supratau, kaip aš kada nors gausiu 100 guldenų už vieną įgulos narį?

Vienas iš samdinių vis dar murmėjo. Jis nenorėjo taip ilgai būti toli nuo namų, bet aš pagalvojau ir

galėjau pasakyti tik viena: - Laive yra alaus!

Palikau įgulą laukti prie laivo ir nubėgau namo pasiimti pinigų iš tėvų seifo, bet kur raktas? Karštligiškai galvojau ir tada prisiminiau. Motina visada laikė raktą tėvo mažame rašomajame stale. Ieškojau rakto ir atidariau seifą. Greitai paėmiau ... auksinių monetų įgulai ir ... monetų tonai alaus, kurią buvau pažadėjęs.

Paėmęs pinigus, nubėgau prie laivo, kurį pasiskolinau be leidimo - žinoma, turėjau rimtą priežastį - ir pasisveikinau su įgula. Bet kai atidaviau pinigus, jie pabėgo! Kodėl! Dar labiau supanikavau ir pagalvojau. Ar dabar turėčiau ieškoti naujos įgulos, ar plaukti pats?

Kurį laiką pasivaikščiojęs, pastebėjau mažą laivelį be įgulos. Pinigų jau buvau išleidęs pakankamai, todėl padariau išvadą, kad laivą pasiskolinau laikinai ir be ceremonijų. Kapitonas tam neprieštarautų.

Klara

Jau buvo beveik vakaras. Sekundės bėgo siaubingai lėtai. Kiek laiko man reikės čia pasilikti? Staiga prie manęs priėjo berniukas, berniukas kreiva nosimi, kuris mane anksčiau buvo paėmęs. Jis rankoje laikė lėkštę su purvinais glitėsiais. Jis pastatė lėkštę priešais mane. Berniukas atsirėmė į sieną ir pažvelgė į mane. Pažvelgiau į maistą, atrodė, kad jame yra supuvusios žuvies. Maistas siaubingai smirdėjo, turėjau susilaikyti, kad neužspringčiau. Ar šis kvailas vaikinys tikėjosi, kad valgysiu šį bjaurų maistą? Ko nori?" - paklausiau. Berniukas nieko neatsakė ir vis dar žiūrėjo į mane tuo pačiu kvailu žvilgsniu. 'Ar tu tikiesi, kad aš valgysiu šį šlamštą? Jis nusišypsojo ir priėjo arčiau, mano širdis ėmė plakti greičiau. Nelaiminga mergaitė, tai viskas, ką gausi. Ar man paimti dar kartą? Pažvelgiau į jį, iš arti mačiau, kad ant jo veido buvo keli randai. Jis atrodė maždaug mano amžiaus. Berniukas turėjo galias rudas akis. Turėjau ką nors sugalvoti, kad nukreipčiau jo dėmesį ir atitraukčiau jį nuo manęs. Man kilo mintis ir pasidarė bjauru, jei apskritai apie tai pagalvojau. Giliai įkvėpiau ir pasakiau: - Tu esi gana mielas berniukui su kreiva nosimi. Iš pradžių jis pažvelgė į mane apstulbęs ir ėmė nepatogiai žvalgytis į šalį. Kai jis nusuko žvilgsnį, turėjau progą pabandyti pabėgti. Pastūmiau berniuką į šalį ir nubėgau prie durų, tikėdamasis pabėgti. Bandžiau atidaryti duris, bet jos neatsidarė. O ne, tai nėra gerai! Stūmiau, spardžiau ir traukiau duris. Nieko, durys buvo užrakintos. Berniukas, kurį buvau pastūmęs, atsistojo ir sugriebė mane už rankos. Jis stipriai pastūmė mane atgal ir stipriai trenkė į žemę. AUČ, SKAUDA, KVAILAS VAIKE! Jis nusijuokė ir ilgai žiūrėjo į mane: 'Manau, kad nevalgysi, bet nemanyk, kad kitą kartą atnešiu ką nors valgyti. Mano kantrybė netruks amžinai, jei neklausysi, teks tiesiog kentėti'. Berniukas pakėlė lėkštę ir numetė purviną gumulą ant grindų. Jis nuėjo šypsodamasis. Vėl likau vienas, gilioje kambario tamsoje. Ėmiau verkti ir ašaros riedėjo skruostais. Mane pagrobė ir neturiu maisto. Ką turėčiau daryti, kad išsivaduočiau iš šios gaujos?

Duco

Tai ne taip, tai ne taip, tai ne taip, tai ne taip. Priverčiau save nuolat tai kartoti mintyse. Taip nėra, taip nėra, taip nėra, - galvojau mintyse, kai atidariau valgomojo duris. Taip nėra, taip nėra, taip nėra, - persekiojo mano mintis. Tuo tarpu pamačiau, kad tėvas atsistojo ir ėjo link manęs. Mano tėvas. Visos operacijos sumanytojas. Kuinrės valdovų bosas. Niekas už jį nebuvo protingesnis, stipresnis ar geresnis. Bent jau... jis pats taip manė. Taip nebūna... - Dar nespėjus suvokti, ištariu tai garsiai. Pamačiau, kaip ant tėvo kaktos atsirado raukšlė. „Kas ne taip? Viskas, tikėkimės, praėjo gerai, ar tu negali net vaikui atnešti maisto? Prie stalo sėdintys vyrai ėmė juoktis. Taigi taip jis visada elgdavosi, nuvertindamas mane kaip kvailą berniuką, tyčiodamasis iš manęs. Giliai širdyje žinojau, kad jis manimi piktinosi, nebuvo toks sūnus, kokio jis norėjo. Nepakankamai stiprus, nepakankamai drąsus, nepakankamai geras taigi. Taip, man buvo gerai. Švelniai atsikvėpiau. Tėvas žengė du didelius žingsnius ir atsistojo tiesiai priešais mane. Elgiesi keistai, ar kas nors ne taip?“ - paklausė jis abejojančiu balsu. Nieko, - atsakiau susierzinęs, - tiesiog pavargau, manau. Kvailas vaikas, - iš niekur nieko per valgomąjį sušuko mano tėvas. Koks tu silpnavalis, niekada neturėtum pasiduoti spąstams. Jo galva nusidažė raudonai. 'Eik į savo kambarį, šįvakar man daugiau nereikia matyti tavo veido!

...

Taip baigėsi mano diena devynis kartus iš dešimties. Be maisto, uždaryta savo kambaryje. Ne tiesiogine prasme, durys atrakintos, bet kai paskutinį kartą bandžiau išsprūsti... Per nugarą perbėgo šiurpas. Mano kambarys nebuvo toks didelis. Vos užteko vietos siaurai lovai, spintai ir nedideliam rašomajam stalui. Vos užvėrusi už savęs kambario duris, pamačiau, kad mano lova nebuvo paklota. Atsikvėpiau, džiaugdamasis, kad tėvas to nematė, nes būtų turėjęs dar vieną priežastį ant manęs rėkti. Atsisėdau ant nepaklotos lovos ir įsistebeilijau į lubas. Tačiau visą laiką galvoje šmėkščiojo tik viena mintis, kuria bandžiau save įtikinti: „Tai ne taip... Man ji nepatinka...

Johannesas

Jau kelias valandas plaukiau jūroje. Buvo beveik neįmanoma pačiam valdyti laivą Zuiderzėje. Buvau iki kaulų įmirkęs nuo per denį slenkančių bangų. Girgždantis medis skambėjo taip, tarsi laivas bet kurią akimirką galėtų subyrėti. Netrukus nuskęsiu! Bet... dariau tai dėl savo sesers Klaros. Turėjau ją išgelbėti, kad ir kas nutiktų. Todėl toliau veržiausi į priekį, kad mažasis laivelis saugiai išliptų į krantą.

Clara

Atvėriau akis ir apsidairiau aplinkui. Miegojau siaubingai, buvo labai šalta. Apsižvalgiau ir išsigandau. Buvau visai ne savo kambaryje! Buvau uždaryta šaltame kambaryje. Pabandžiau

atidaryti duris. Nepavyko, durys buvo užrakintos. Staiga prisiminiau viską, kas nutiko. Buvau nuvežtas į Kuinrės valdovams priklausančią dvarą. Ten dabar buvau... įkalintas ir alkanas. Buvau įžeidęs kapitono sūnų, verkiau visą naktį ir vos sumirksėjau. Piratai pabudavo vienas po kito, kai pakildavo saulė. Galbūt galėčiau įtikinti vieną iš piratų atnešti man maisto? Išmečiau šią mintį iš galvos. Visi piratai yra beširdžiai ir niekada neduotų man maisto. Jie šaltai pasijuoktų iš manęs ir priverstų dar labiau kentėti, jei prašyčiau jų maisto.

...

Dabar jau buvo beveik vidurdienis, o mano alkis buvo toks didelis, kad bet kurią akimirką galėjau nualpti. Visą dieną buvau uždarytas, kada gi jie atneš man maisto? Kai kurie piratai priėjo su vis tuo pačiu klausimu: „Ką žinai apie slaptąjį žemėlapi? Kiekvieną kartą iš manęs jie sulaukdavo to paties atsakymo: „Nežinau, apie ką jūs kalbate. Nieko nežinau apie slaptą žemėlapi“. Galiausiai jie liovėsi manęs klausinėti ir daugiau niekas pas mane nebeateidavo. Tą dieną man niekas neatnešė maisto. Kas kelias valandas mano mažoji žiurkė Henkas eidavo vogti maisto iš piratų. Henkas savo mažu kūneliu negalėjo daug paimti, bet bent jau to užteko, kad šiek tiek numalšintų alkį. Tikėkimės, kad anksčiau ar vėliau kas nors ateis ir atneš man maisto, mes su Henku negalėjome ilgai taip išsilaikyti.

Duko

Gulėjau ant lovos ir žiūrėjau į lubas. Šiandiena buvo siaubinga. Dar niekada gyvenime nebuvau patyręs tokios blogos dienos. Buvau sugadinęs visus darbus, numetęs daiktus, atsitrenkęs į sienas ir kitais būdais sugadinęs darbus. Visą laiką galvojau apie mergaitę. Kaip galėjau būti toks kvailas ir pamilti merginą, kurią pažinojau tik vieną dieną? Taip pat nemanau, kad jai labai patinku dėl to, kas nutiko aną dieną. Jai tikriausiai nedavė jokio maisto ir davė miegoti lediniame šaltyje. Giliai įkvėpiau ir beveik automatiškai kojos nunešė mane ten, kur buvo mergina. Buvau atnešęs mergaitei antklodę ir šiek tiek maisto. Pasiekiau ją, ji žiūrėjo pro langą į žvaigždžių pilną dangų. Žiūrėdama į žvaigždes ji atrodė tokia meili. Iškart pajutau kaltę, nes tėvo planai šiai mergaitei buvo žiaurūs. Atsargiaiėjau link jos, nes nenorėjau jos išgąsdinti. Mergaitė atsisuko ir pažvelgė į mane negyva veido išraiška. Mano širdis ėmė plakti greičiau, o aš užsikirtau kaip pamišęs. Aš... aš... aš... aš... aš atnešiau tau drabužių ir šiek tiek maisto. Mergina akimirką žiūrėjo į mane apstulbusi, bet paskui nusišypsojo. Kai padaviau jai lėkštę, ji iškart ėmė valgyti ir, atrodė, beveik pamiršo, kad aš ten buvau. Atsisėdau šalia jos. Sėdėdamas šalia jos jaučiausi saugus ir šiltas. Koks tavo vardas? - paklausiau. Ji dvejojo, ar pasakyti man savo vardą. Galiausiai atsakė: - Mano vardas Klara, dėkoju, kad atėjote atnešti man maisto ir antklodę. O koks tavo vardas, piratų berniuk? Aš esu Duko.“ - „Aš esu Duko.“ Galiausiai ji atsigręžė nuo dangaus ir dėkingai pažvelgė į mane. Pažvelgiau pro langą į dangų. Sustingau, kai pamačiau, kad jau sutemo. Tėvas buvo liepęs man būti su juo iki sutemų. Jis norėjo su manimi pasikalbėti apie tai, kaip klostosi reikalai su mergaite. Akimirksniu atsistoju ir išėjau. Klara vėl liko viena, o eidamas pajutau, kaip ji mane nužvelgė. Buvo skaudu palikti ją vieną. Kodėl visada jaučiausi toks šiltas viduje, kai buvau su ja? Negalėjau jos mėgti... Tiesiog negalėjau.

...

„Iš kur tu vėl atėjai? Tėvas laukė prie savo kambario durų. Tėvas pamanė, kad per ilgai nebuvo namie, ir man dar nespėjus susivokti, gavau smūgį į veidą.

Clara

Išgirdau beldimą į duris. Į vidų įėjo Duko. Labai blogai miegojau ant šiaudų maišo. Jis turėjo dubenėlį gorte košės ir medinį puodelį. Duco atrodė prastai. Jam buvo prakirsta akis, ant rankos - didelis įbrėžimas, jis šiek tiek šlubavo. Paklausiau, kas atsitiko. Mane sumušė tėvas už tai, kad per ilgai buvau su tavimi. Kodėl tai apskritai yra problema? 'Tėvas mano, kad aš nepakankamai sunkiai dirbu, juk turiu viską valyti, bet tokiam dideliame dvare, kur viskas dulkėta ir pilna voratinklų, kaip aš apskritai galiu tai daryti? Čia su manimi blogai elgiamasi už viską, ką darau. Man pavesta palaikyti čia švarą, bet niekam tai nerūpi, todėl turiu planą: o jei vieną kartą pavogsiu raktą? Tada bėgsime iš dvaro į pelkėtą žemę, o tada pamatysime, - tarė Duko, - bet dabar tikrai turiu eiti, nes kitaip vėl gausiu į užpakalį.

Johannesas

Išlipau iš valtės ir pradėjau eiti link dvaro. Negalėjau prišvartuoti valtės prie dvaro, nes kitaip mane tuoj pat pamatytų. Po maždaug dviejų valandų ėjimo, saulė buvo ką tik patekėjusi, buvo netoli, bet kadangi pelkė buvo labai pelkėta, ėjimas užtruko labai ilgai. Buvau labai pavargęs ir šlapias, bet pamačiau purviną mūrinį dvarą. Dvaras turėjo didelius laiptus viduryje ir 2 didelius kvadratinius bokštus šonuose, aplink namą mačiau sargybinius. Bandžiau pasislėpti, bet mane kaip tik pamatė mažas, plonas berniukas. Bandžiau kuo greičiau grįžti atgal, bet pelkė man to nelengvino. Mane pamatęs berniukas nepranešė apie tai savo draugams - haha durnius. Aš bėgau, bet jis buvo greitesnis, nieko negalėjau padaryti, tik kovoti, bet jis buvo didesnis ir stipresnis. Bandžiau iš medžio ištraukti lazda, bet pavėlavau, jis sudavė man visą smūgį už ausies. Bandžiau smogti jam atgal, bet jis nusisuko. Jis apsigynė ir visiškai netikėtai kampu sudavė man. Buvau įsiutęs ir sudaviau jam visą smūgį į pilvą, o tai jį įsiutino. Aš išvengiau jo smūgio, pašokau ir trenkiau jam visą smūgį į nosį. Iš jo nosies pasipylė kraujas. Nubėgau prie artimiausio medžio ir užlipau ant jo. Berniukas bandė lipti paskui mane, bet aš buvau greitesnis. Užlipau į viršūnę ir atsisėdau ant šakos, bet jis išsitraukė šaką iš medžio ir bandė mane išmušti. Aš pagriebiau šaką ir sviedžiau jam tiesiai į galvą, tada tuptelėjau jam ant rankos. Jis su dideliu trenksmu nukrito mažiausiai 3 metrus žemyn. Jis atsistojo ir pusiau šuoliuodamas nubėgo tiesiai į didelį namą. Aš likau išsigandęs medyje, matydamas vis mažiau ir mažiau, nes jau buvo sutemę. Tikėjausi, kad galėsiu čia kelias valandas miegoti, nes rytoj, kai bus šviesu, eisiu gelbėti Klaros.

Duco

Du kartus per dieną atnešdavau Klarai maisto. Kiekvieną kartą, kai matydavau sėdinčią Klarą, man pilve kildavo drugeliai. Negalėjau išverti dar vienos dienos su tėvu. Kiekvieną kartą, kai praeidavau pro Klaros namus, jis mane griežtai nubausdavo. Man niekada nebuvo gera su tėvu, atėjo laikas pabėgti nuo jo piktų planų. Turėjau sugalvoti planą, kaip pabėgti, ir greitai. Galėjau pasiimti Klarą su savimi. Galėčiau pabėgti su ja. Ji man praverstų ir padėtų pabėgti. Atsistojau, o Klara pakėlė akis nuo lėkštės su maistu, kurį jai atnešiau. Klarai, mes kartu pabėgsime iš šios baisios vietos. Aš čia neištversiu nė dienos, o tu eisi su manimi. Pastaruoju metu apie tai galvojau ir dabar esu tuo tikras. Turiu iš čia ištrūkti, o kadangi tu esi labai protinga, turi padėti man pabėgti“. Klara visą laiką žiūrėjo į mane apstulbusi. Bijojau, kad ji gali pamanyti, jog tai absurdiškas sumanymas. Aš išgalvodavau absurdiškus dalykus, tokius, kurie niekada neįvyktų. Nusigręžiau nuo Klaros; tai buvo kvailas sumanymas. Užsiminiau, kad ji tai pamirštų, ir ketinau išeiti. Ji pašaukė paskui mane: - Jei planuoji pabėgti, aš įeinu. Ar jau turi idėją, kaip galėtume pabėgti?

...

Džonas

Kitą dieną toliau eidamas link dvaro braižiau planą. 1 žingsnis: atitraukiu plėšikų dėmesį. 2: puolau iš už nugaros.

...

Ilgai ėjęs pamačiau kažką didelio. Akimirką pamaniau, kad tai pilki medžiai, bet ne. Dvaras buvo didžiulis. Buvau jį klaidingai įvertinęs. Jis buvo neįtikėtinas. Turėjau sugalvoti naują ir geresnį planą. 1 žingsnis: palaukiau, kol sutems. 2 veiksmas: nukaunu plėšikus iš paskos, kad sargybinių nebebūtų tiek daug, o tada galėsiu patekti į vidų. 3 žingsnis: surandu Klarą ir grįžtu su laivu. Kaip man gauti kitą laivą? Eidamas link Klaros ieškau nedidelio žvejybinio laivo. Sėkmingai įvykdęs planą, tampu šios dienos didvyriu!

Turėjau laukti iki nakties. Kad prabėgtų laikas, žaidžiau smagų žaidimą: kas pirmas suras tą spalvą, tas laimės! Žaidžiau vienas, todėl uždavinėčiau sau klausimus. Kur yra rožinė spalva? Ir ieškojau, ieškojau ir miegojau. Buvo vidurnaktis, kai pabudau. Ta bemiegė naktis vis dėlto turėjo poveikį. Naktį susiruošiau ir pamačiau, kad yra sargybinių, bet jie irgi miegojo. Heh, aš už juos geresnis. Taigi man nereikėjo išvesti žmonių. Dar kurį laiką budėjau: 'Kas žino, gal kada nors išeis Klara? Tada įlipau į kitą medį; gal vis dėlto pavargau. Nebuvau tinginys, bet man vis tiek reikėjo pasisemti daugiau energijos, kad galėčiau nugalėti priešus!

Klara

Klara, aš turiu raktą, - pasakė Duco, - eik, dabar turime eiti, bet tu turi persirengti, kitaip visi tave atpažins. Štai, užsidėk tai. Jis padavė man medžiagines kelnes, kepurę ir apsiaustą. Aš juos apsivilkau ir mes išlindome iš dvaro. Namas didžiulis, čia kairė ten dešinė laiptai į viršų, laiptai žemyn, tai buvo tikras labirintas. Bijojau, kad jis mane gaudo, už kiekvieno kampo bijojau, kad

mane nužudys. Tada pagaliau vis dėlto pamačiau dideles ąžuolines duris į lauką, dar šiek tiek paėjėjome, bet, deja, mus jau matė. Bėk!“ - sušuko Duco. Bėgau, bet iš visų pusių pribėgo vyrai, kai kurie mojavo peiliais ar kardais. Kartais vyras su kardu pavojingai priartėdavo, bet, laimei, viskas pavyko.

Po ilgo bėgimo įšokome į duobę. Joje buvo purvo, bet tai buvo vienintelis būdas nepasimesti. Netrukus visiškai sušalau. Kartą viskas pasidarė labai įtempta, kai vienas iš piratų nubėgo vos už kelių metrų nuo duobės.

Po kelių valandų, kaip atrodė, pajutome, kad jie dingę. Vėl klusniai žygiavome pirmyn, bet ne! Jie nebuvo dingę. Vėl išgirdome juos šaukiant. Išgirdau Duko šauksmą, jis suklupo.

Bėk pirmyn, Klarai!“ - sušuko jis. Gelbėkis! Buvo sunku, bet turėjau. Aš bėgau toliau.

Po akimirkos jis vėl bėgo šalia manęs, laimingas! Tuo tarpu persekiotojai pasidavė. Mes bėgome toliau, bet tada kažkas staiga išlindo iš medžio ir užšoko ant Duco. Aš išsigandau ir smogiau tam žmogui iš visų jėgų. Bet tada išgirdau, kad tai Johaneso balsas. Johanesas? Ką jis čia daro? Johanesas! Ar tai tu? Nesvarbu, pasikalbėsime vėliau. „BĖK!

Duco

Po ilgos bemiegės nakties Zuiderzės pakrantėje nusprendžiau pažadinti likusius. Praėjusią naktį mes visi trys ilgai diskutavome. Johanesas buvo pastebėjęs toliau esančią bepilotę kogę. Anksti ryte pavogsime tą valtį ir pabandysime ją nuplaukti atgal į Hardervijką. Tai buvo didelė valtis, kurią turėjome valdyti visi trys, bet mes rizikuosime. Iš pradžių Johanesas elgėsi griežtai ir atsainiai, bet kai papasakojau jam apie savo patirtį su Kuinrės valdovais, Johanesas leido man prisijungti prie jo valtės. Priėjau prie Klaros, pasilenkiau ir sušnabždėjau jai į ausį: - Ei, atsibusk. Ji neatsakė. Dar kartą sušnabždėjau ir tyliai kilstelėjau ją pirmyn ir atgal. „Heehee, atsibusk. ATSIBUSK! Klara išsigandusi pabudo ir pažvelgė į mane mieguistu veidu. Johanesas irgi pabudo po mano šūksnio. Šokinėdamas jis atsistojo. „Kodėl taip rėki? O jei jie mus išgirs?“ - “Jie mūsų neišgirs, jie per toli, - atsakau. Greičiau eikite, turime pasiekti valtį! Mes nubėgome prie valtės. Priplaukę prie valtės, greitai įlipome į ją. Johanesas į valtį įlipo paskutinis ir numetė virves. Jis užlipo už vairo ir pradėjo plaukti. Valtis suposi. Tingios bangos šniokštė į valtės šoną. Mus apėmė ramybės gūsis, nes vėjas buvo vis švelnesnis ir švelnesnis. Tyla ir ramybė tapo kurtinanti, kai atsidūrėme tuštumos ir mėlynumo jūroje. Tyliai plaukėme per mėlyną jūrą. Johanesas sėdėjo prie vairo, o mes su Klara - ant denio. Vienas šalia kito, žiūrėdami į mėlyną, šiek tiek debesuotą dangų virš mūsų galvų.

~~~

Po kurio laiko plaukimo jūra tapo neramesnė. Bangos pasidarė didesnės, sustiprėjo vėjas. Tai mane pažadino, bet Klara nieko nesuprato. Jai reikėjo ramybės, todėl leidau jai miegoti. Ėjau link Johaneso. Atrodė, kad jam sunkiai sekasi valdyti valtį. Kad ir kaip stengėsi, jam nepavyko laimėti kovos su vandeniu. Johanesas padarė staigų judesį vairu, dėl kurio valtis vos neapsivertė. Johanesas nukrito ant žemės. Aš taip pat, kietai atsitrenkęs į medinės grindis. Per ranką perbėgo skausmingas jausmas. Tuo pat vėl atsistoju patikrinti Klaros. Įsitikinti, ar jai neskauda. Kad

būčiau su ja, dabar, kai jūra tapo tokia laukinė. Kad ją paguostų, kai jai to prireiks. Tiesą sakant, tiesiog būti šalia. Dėl ramybės ir tylos su Klara.

Clara

Pabudau nuo rankos, apglėbusios mane. Tai mane šiek tiek išgąsdino. Mieguistai apsidairiau aplink save. Ten gulėjo Duco. Apglėbęs mane ranka. Maniau, kad taip niekada neatsitiks, gal tikėjausi, kad atsitiks. Duco apsimetė, kad miega. Mano judantis kūnas privertė jį suprasti, kad esu prabudusi. Jis vėl atmerkė akis. Jo gražioje akyse mačiau tik baimę. Tai mane išgąsdino. Labai išsigandau. Kas nutiko? Tiesiog išlik rami, Klara, - atsakė Duco. Kas yra, Duco? - paklausiau dar kartą, dabar jau daug labiau susinervinusi. Mano galvoje sukosi tūkstančiai klausimų, visus juos kurstė baimė. Ar Johanesas buvo kažkoks? Ar buvo kažkas su Duco? Ir kodėl ta supuvusi valtis taip siūbuoja? Yra didelė problema, Klarai. Kas tada? - mano balsas skambėjo nusivylęs, labiau nusivylęs, nei norėjau. 'Jūra yra labai laukinė. Laivelis siūbuoja, o Johanesas nelaimėjo kovos su vandeniu. Turime išplaukti, Klarai, - toks buvo Duco atsakymas. Taigi tu tiesiog ramiai atsigulsi šalia manęs?' ,Maniau, kad tau gali prireikti paguodos.' ,Aš galiu tai padaryti pati, Duco!' "Klara, mes turime padėti Johanesui, DABAR! Duco atrodė išsigandęs, dar labiau nei anksčiau. Jis parodė už manęs. Šokinėdama atsisukau. Pro mažas skylutes ar įtrūkimus medienoje į mūsų laivą iš visų pusių skverbėsi vanduo. Iš baimės sušukau. Apstulbęs bėgau link Johaneso. Paskui save tempiau Duką, dėl to abu vos neapvirto. Dabar vanduo man jau siekė beveik iki kulkšnių. Bandžiau atsikelti, bet buvau įstrigęs. Buvau nuskendęs per lentą. DUCO!" - sušukau. Jis atsisuko. Jo veidas iš baimės išblyško. Jis bėgo link manęs, kovodamas su vandeniu.

Duco

Vanduo plūdo vis aukščiau ir aukščiau. Šūktelėjau Klarai: - Turime dar vieną gelbėjimosi valtį!!! Vanduo jau siekė mums kelius, laimei, Johannesas dabar buvo su mumis. Štai ir gelbėjimosi valtis, - sušuko Johannesas. Dabar aš tempiau Klarą, kuri dėl stipraus vėjo sunkiai laikėsi ant kojų. Laivas dabar iš tiesų pradėjo byrėti į gabalus. Jau beveik pasiekėme irklinę valtį, kai Klara staiga garsiai sušuko „AUW“. Aštrus medžio gabalas perpjovė Klaros koją... Ji kraujavo. Padėkite... - sušnibždėjo ji. Bandžiau jai padėti, bet staiga ji apalpo. Džonai!!! - sušukau. Aš pabandyčiau ją atvesti į sąmonę, o tu pabandyk atišti šią valtį. Pakėliau Klarą, kad ji nenuskęstų. Ji gulėjo kaip nuotaka ant mano rankų. Vanduo jau buvo pakilęs virš mūsų vidurių ir nuo valties ėmė byrėti dar didesni gabalai. Johanesui pasisukė valtį atišti ir jis barė mažąją valtelę: „Kodėl jie taip stipriai pririšo tą prakeiktą daiktą?“. Jis taip pat pažvelgė į Klarą, kuri vis dar buvo be sąmonės ir saugiai gulėjo ant mano rankų. Mes ją įkeliame į mažąją valtį šitaip, tikėkimės, kad jai viskas bus gerai, - pasakė man Johannesas. Johannesas sugebėjo įstumti mažą valtį į vandenį su irklais ir viskuo ir atsargiai padėjo jai jau į valtį. Už manęs valtis dabar taip pat pradėjo griūti, Johannesas pakankamai greitai įtraukė mane į mažąją valtį, tik prieš pat įvykiams pablogėjant ir man atsiduriant vandenyje.

Clara

Atgavau sąmonę mažoje valtėlėje, kurioje buvo Duco ir Johanesas, jų veidai buvo įsmeigti į mane. Klarai!!! - sušuko jie abu vienu metu. Vis dar jausdami, kaip viskas sukasi, jie padėjo man atsikelti. Vėl pradėjau jausti aštrų žaizdos skausmą. Kai pažvelgiau į ją, jie jau buvo sutvarstę žaizdą Džono marškiniais. Kaip jautiesi? Blogai. Šalta. Valtėje gulėjo nuplėšto brezentų gabalas, todėl Johanesas pasakė: - Galbūt turėtume jį panaudoti kaip didelę antklodę, kol vėl sušilsime. Gera mintis!“ - atšovė Duco. Johanesas pagriebė brezentą ir uždengė juo visus tris. Bangos ir vėjas vis dar buvo gana pašėlę, laimei, valtis dar nesudužo.

Johannesas

Klara užmigo ant Duco peties, nejučia pavargusi nuo kojos žaizdos skausmo ir visų per pastarąsias dienas patirtų pavojų... Duco pažvelgė, į kurią pusę reikėtų plaukti. Turime judėti į pietryčius, - pasakė Duco. Jis parodė, kad jo kompasė dėl incidento su kita valtimi buvo įtrūkimas. Laimei, mano kompasas vis dar veikia, - pasakė Duco. Laimei, taip, - atsakiau. Vykdydamas Duco nurodymus, pradėjau irkluoti.

Duco

Klara ramiai pabudo, kokia ji graži, kai miega. Aš perimsiu valdymą, - pasakiau Johanesei. Johanesas sutiko. Johannesas ir aš apsikeitėme vietomis. Po minutės Klara priėjo ir atsisėdo šalia manęs. Ar jautiesi šiek tiek geriau, Klara?“ - Taip, jaučiuosi šiek tiek geriau, bet kojos žaizdą vis dar skauda. Viskas bus gerai, dar kartą apžiūrėsiu žaizdą, kai nuvyksime į tavo ir Johaneso namus, - pažadėjau Klarai. Tada Klara atsisėdo vis arčiau ir arčiau manęs, kol mūsų kojos susilietė. Johanesas užmigo. Staiga Klara uždėjo ranką ant mano kojos viršaus. Klara? - nervingai tarčiau, - ačiū tau, Duco, už viską, ką padarei dėl manęs ir Johaneso. Viską dėl tavęs... - netyčia ištariau garsiai. Duco... - pasakė Klara. Ji pažvelgė tiesiai man į akis. Nieko daugiau nesugebėjau pasakyti. Įsistebeilijau jai į akis. Ji privertė mane nusiraminti, bet kartu neįtikėtinai nervintis. Norėjau jos. Tik Klaros.

Klara

Žvelgėme vienas kitam į akis, tada jis palietė mano skruostą ir švelniai jį patrynė. Jis prisitraukė mane arčiau savęs. Duco... - vėl ištariau, bet šį kartą nervingai. Jis pasilenkė arčiau manęs. Mūsų veidai beveik lietsi. Tada Duco godžiai šnabždėdamas ištare: - Aš myliu tave, Klarą ir tik tave. Ir jis švelniai, bet aistringai mane pabučiavo. Akimirka viskas nutilo. Mano pilvas buvo pilnas drugelių, o dėmesys sutelktas tik į jį. Jis buvo tas vienintelis man. Duco turėjo mano širdį.

Johannesas

Aš pabudau. Vis dar buvau pavargusi, bet miegas man padėjo.

Duco ir Klara vis dar sėdėjo vienas šalia kito. kažkas atsitiko, bet neįsivaizdavau, kas tiksliai. Žiūrėk, aš jau matau Hardervijko bokštą!!! - staiga džiaugsmingai sušuko Klara. Danguje kyšojo aukštas, stambus Dievo Motinos bažnyčios bokštas. Tėvas visada labai didžiavosi, kad turime aukščiausią bažnyčios bokštą visoje Gelderlande. Ir ten pat matau iškylančius Aukštuosius ir Žemuosius Briugės vartus! Mes su Klara palengva atsisėdome laivo priekyje, kad dar geriau matytume kylantį miestą. Klara, aš taip džiaugiuosi, kad greitai grįšiu namo! Taip, aš irgi!“ - pasakė Klara, atsirėmusi į mano petį, kad palengvintų skaudančią koją.

Kurį laiką stovėjau ir galvojau apie tai, kas nutiko per pastarąją savaitę, apie pagrobimą, apie Duko tėvą, apie tai, koks sunkus buvo darbas laive, ir apie tai, kad Duko tikrai nebuvo blogas žmogus.

Be to, apie... „AUW

„Atsiprašau, kad trukdau tau svajoti, bet po minutės tikrai turime priristi valtį prie prieplaukos“. Būtų malonu, jei nors trumpam padėtum, - pasakė Duco. Nereikėjo man įspirti į koją, - atšoviau.

Duco

Kiekiant molo, kuris nuo dviejų vartų kyšojo toli į vandenį, supratau, kad pats čia dar niekada nebuvau buvęs. Pamačiau ant kranto stovinčias figūras. Tai buvo žmonės, užsiėmę įprastais žmogiškais dalykais. Niekada nebuvau supratęs, kaip gražiai gali atrodyti kai kurios vietos.

Niekada neskyriau tiek daug dėmesio gražioms detalėms, tik sutikęs Klarą pradėjau matyti, koks gražus yra pasaulis. Kaip banguoja vanduo, kaip šviečia saulė ir kaip debesis juda vėlyje.

Mes vis labiau artėjome prie krantinės ir aš supratau, kad Johanesas žiūri į priekį. Paleidau vairą ir priėjau prie Johaneso. Sudaviau jam per koją, kad grįžtų į realybę. Man už tai nebuvo padėkota.

Johannesas

Mes vis labiau artėjome prie krantinės priešais Briugės vartus. Staiga Klara sušuko: „Žiūrėk, ten mama!!!“. Jos entuziazmas persimetė ant Duco ir manęs. Taip, tai mama! - linksmiai tariu Klarai. Dabar mamą buvo lengva pamatyti. Mačiau, kaip ji mojavė ir verkė iš džiaugsmo. Klara dar kartą pašaukė mamą, norėdama įsitikinti, ar ji dar girdi. Prisišvartavome savo mažą valtį prie molo. Klarė pirmoji išlipo iš valtės ir kuo greičiau suklupo prie mamos, skruostais riedėjo ašaros. Motina mūsų laukė, o jos skruostais taip pat riedėjo ašaros. Iš pradžių ramiaiėjau per prieplauką, bet kai priėjau arčiau mamos, kuri laukė po vartais, negalėjau atsispirti ir bėgti link jos, kaip tai padarė Klara. Kai pasiekiau mamą, ji taip pat apkabino mane. Po tvirto apkabinimo paleidome viena kitą. Man drebėjo kojos, galvodama apie tai, kas nutiko, kad čia atsidūriau. Duko stovėjo ir stebėjo iš tolo, abejodamas, ar gali dalyvauti šiame susitikime. Nusipelnėtai. Juk jis buvo priešas. Bet vis tiek buvo apgailėtina. Jis tiesiog stovėjo ten, būdamas vienas. Dabar, kai jau buvome paleidę vienas kitą, Duco lėtai priartėjo prie mūsų. Klara jį apkabino. Visi grįžome namo per miestą. Tuo tarpu mes šnekėjomės, kupini adrenalino po šios grįžimo kelionės. Papasakojome viską, kas nutiko. Su kiekvienu pasakojimu mamos akys iš nuostabos išsiplėsdavo. Tai girdėdama tik dar labiau

džiaugiuosi, kad grįžote nenukentėję, - pasakė ji. Aš taip pat buvau laimingas. Norėjau kuo greičiau grįžti namo ir visa tai palikti už nugaros.

Duco

Durys atsidarė lėtai. Klara ir Johaneso motina įleido mus į vidų. Visi išsigando. Mano tėvas! Tėvas patraukė Klarą ir Johaneso motiną prie savęs ir pridėjo aštrų peilį prie kaklo. Jis patraukė ją paskui save, nustūmė ant kėdės ir pririšo rankas prie kėdės turėklų. Tada paėmė medžiagos gabalą ir užrišo jai burną.

O Duco vis tiek... - pasakė jis man. Paskui pasakė: - Tai, kad tu nesupranti, ką aš dėl tavęs padariau ir kaip tau padėjau. Mano sūnau, kaip tu gali nematyti mano meilės tau'. 'Kaip tu gali nuspręsti prisijungti prie šių atsilikėlių'. Negalėjau išsisukti nuo savo žodžių ir niekas nieko nesakė. 'Tu žinai, ko aš noriu, Duco, ir aš pasirūpinsiu, kad tai gausiu'. „Ne,“ - mano atsakymas. Ką tu sakai?“ - „Ne, - pakartojau, dabar jau garsiau.

'Tėvelio niekam neužmuši, o ir grobio, kurio nori, negausi'. 'Manymas, kad esi pranašesnis, šiandien baigsis'.

Tėvas paleido Klaros motiną ir žengė link manęs. Jis smarkiai laikė peilį palei mano kaklą. Tada staiga Klarai tyliai ir kartu skvarbiai pasakė: - Duko, prašau tavęs neaukoti.

Johannesas

Duco stovėjo atsirėmęs į sieną, o tėvas stovėjo tiesiai jam priešais veidą. Žinojau, kad turiu kažką daryti, bet ką? Klarai kažką pasakius Duco, sušnabždėjau jai: - Duco tėvas dabar tik stebi Duco, Tu gali atišti motiną nuo kėdės. Dabar Duko buvo išvilktas į kitą kambarį, tėvas dabar šaukė ant jo, tada išgirdome sausą pliaukštelėjimą plokščia ranka į veidą. Išgirdome, kaip Duco dejavo. Išbėgau į lauką ieškoti tėvo.

Duco

Niekada nebuvo matęs tėvo tokio pikto. Jis ką tik buvo man smogęs ir dabar šaukė man į veidą. Nieko nesakiau. Ne todėl, kad bijojau, bet labiau dėl to, kad tiesiog nebežinojau. Jis turėjo būti mano tėvas, o ne barbaras. Jis turėjo manimi rūpintis ir mylėti, suteikti man tikrą vaikystę. Laiką, kai jaučiausi gerai ir kai viskas buvo tiesiog normalu. Gyvenimą, kurio taip norėjau, jis sugriovė. Dabar mes su tėvu žiūrėjome vienas į kitą, jis nustojo šaukti. Pagalvojau, kad tai mano šansas. Stipriai smogiau tėvui į veidą. Paskui pargrioviau jį ant žemės ir griebiau peilį, kurį jis laikė rankose. Dar kartą pažvelgiau į jį ir pasakiau: „Atsiprašau, tėveli.“ Ir smeigiau jam peilį tiesiai į širdį.

Clara

Aš jau buvau atišęs savo motiną. Viskas staiga nutilo. Žvilgtelėjau į kambario kampą, kur buvo Duco ir jo tėvas, tik dabar Duco tėvas gulėjo ant grindų. Miręs. Duco sėdėjo ant grindų, šį kartą pirmą kartą iš tiesų verkdamas. Aš ir mama priėjome prie Duco, kad jį paguostume. Atsisėdau šalia

Duco ir apkabinau jį. Mama kurį laiką pasiliko su mumis. Paskui ji nuėjo paimti Duco gėrimo. Viskas gerai, Duco, - sakau Duco po kurio laiko. Motina grįžo ir padavė stiklinę. Duco atsisėdo ir išgėrė vandens. Jis pažvelgė į tėvą, kuris vis dar gulėjo ant grindų. Atsistojau, pažvelgiau į motiną, tada į Duco ir pasakiau: - Mes su motina nunešime kūną, tėvas ir Johanesas tikriausiai netrukus atvyks.

Johannesas

Buvau suradęs tėvą. Puoliau jam į rankas. „Johanesai, mano sūnau! Jis paėmė mane ant rankų. Ar tau ir Klarai viskas gerai? 'Aš tau viską paaiškinsiu, mums reikia kuo greičiau grįžti namo'. Pakeliui namo paaiškinau viską apie situaciją, kurioje atsidūrėme aš, Klara ir Duco. Atvažiuojame namo, durys buvo atidarytos. Įėjome aš ir tėvas. Duco sėdėjo ant kėdės. Supažindinau tėvą su Duco. Tada paklausiau Duco, kur yra Klara ir mama. Kurį laiką buvo išėję, - atsakė Duco. O tavo tėvas? Miręs, - tyliai atsakė Duco. Atsisėdau šalia Duco, tikiuosi, tai šiek tiek padės, pagalvojau. Tėvas prisijungė prie mūsų. Staiga išgirdome blevyzgojimą. Wankeltje! Wankeltje? - nustebęs paklausė Duco. - Mūsų ėriukas, - atsakiau. Wankeltje įbėgo į vidų. Užuoat ėjęs link manęs, jis priėjo tiesiai prie Duco. Jis prispaudė galvą prie Duco kojų. Koks mielas gyvūnas, - linksmi tarė Duco. Jis paglostė jam galvą ir nugarą. Wankeltje liko su Duco. Mačiau, kad Wankeltje labai pralinksmino Duco, todėl nedrįsau trikdyti šios akimirkos. Praėjus dešimčiai minučių, išgirdau žingsnius. Tai buvo Klara ir mama. Jos atėjo pasėdėti su mumis. Aptarėme tarpusavyje sunkias dienas, kurias išgyvenome. Wankeltje vis dar sėdėjo su Duco, tai padėjo jam lengviau kalbėti apie įvykius. Mums visiems buvo sunku ir mums visiems reikėjo poilsio. Duco staiga pasakė Klarai: „Iš tikrųjų turėtume apžiūrėti tavo kojos žaizdą ir tinkamai ją sutvarstyti“. Motina pasiūlė jai tai padaryti. Ji atsislojo ir nusivedė Klarą į kitą kambarį apžiūrėti kojos žaizdos. Dabar Duco atkreipė dėmesį į mane ir tėvą, o tada pasakė: „Turiu jūsų dar kai ko paklausti...“

Duco

N a privatų pokalbį be Klaros, aš įėjau į kambarį, kuriame Klaros mama jau buvo pasiruošusi peržiūrėti Klaros koją. Ar turi akimirką?“ - paklausiau Klaros. Klara išėjo kartu su manimi. Ar tau viskas gerai? Taip... - atsakiau. - Gal pasivaikščiosime? Klara sutiko, vienu metu mes abi stovėjome Vischmarkt aikštėje. Nuėjome dar nedidelį atstumą link vandens. Sustojome ir aš paklausiau Klaros, ar galiu jos ko nors paklausti. Žinoma, visada Duco, - atsakė ji. Atsisukau į ją veidu ir paėmiau abi jos rankas į savo. Brangioji Klara, tu esi pati gražiausia moteris, kokią man teko sutikti. Tu esi miela, paslaugi ir turi nepaprastai didelę širdį. 'Nieko nuostabaus, kai pasakysiu, kad per tą laiką tave neįtikėtinau įsimylėjau'. Klarai dabar riedėjo ašaros. Giliai pažvelgiau Klarai į akis. Ar tu ištekėsi už manęs?“ „Taip! Pasakė Klara šiek tiek per garsiai. Bet ką apie tai galvoja mano šeima?“ - paklausė Klara šiek tiek tyliau ir labiau susirūpinusi po to entuziazmo. Aš jau gavau leidimą, todėl tau nereikia dėl to jaudintis, - nuraminau Klarą. Grįžome namo kartu susikibę

už rankų. Įėję į namus visi susėdome toliau kalbėtis apie viską, kas nutiko per pastarąsias kelias dienas, ir pranešti naujieną apie mane ir Klarą.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)